

Predstavljen logo i geslo Trećega nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji

Susret 15. i 16. rujna u Splitu i Solinu pod geslom „Obitelj - izvor života i radosti” poticaj je i ohrabrenje za odlučnije zajedničko rješavanje nedaća i za boljitak hrvatskih obitelji, istaknuto je na konferenciji za novinare u Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu

XXX. božićni dani hrvatskih katolika u Ljubljani i Sloveniji

Svečano završno euharistijsko slavlje u franjevačkoj crkvi Marijina Navještenja na Tromostovlju u Ljubljani predvodio je kardinal Vinko Puljić

Dani biskupa Ivana Antunovića 2018.

Ovogodišnja tema Razgovora u Pastoralnom centru „Augustinianum” u Subotici bilo je aktualno pitanje iseljavanja i život u iseljeništvu

Započelo 22. inozemno putovanje Svetoga Oca

U petom posjetu južnoameričkom kontinentu svoga pontifikata papa Franjo pohodi Čile i Peru – To je prvi pohod jednog pape srcu Amazonije

„Primiti, zaštititi, promicati i integrirati”

Donosimo cjelovit tekst pisma predsjednika Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu vrhbosanskoga pomoćnog biskupa Pere Sudara u povodu Svjetskog dana selilaca i izbjeglica

Domovinske vijesti

Na zagrebačkom groblju Mirogoj pokopan fr. Marijan Biškup Krštenja i stipendije u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji u 2017. godini
Izazovi braka u modernom društvu

Studenti iz Hong Konga posjetili Hrvatski Caritas

Susret predstavnika organizacijskog odbora hrvatsko-slovenskog hodočašća

Osvrt Isusovačke službe za izbjeglice u povodu Svjetskog dana selilaca i izbjeglica i poruke pape Franje

440. obljetnica herojske obrane hrvatskih ognjišta i kaštela

Gvozdansko

Dvadeset godina biskupske službe mons. Milovana

Svetkovina sv. Stošije, zaštitnice Zadarske nadbiskupije i naslovnice zadarske katedrale

Objavljen Proglas Feste sv. Vlaha 2018. godine

Susret biskupa Košića i episkopa Pimena

„Crkva i država: Konkordatski sustav suradnje”

Biskup Šaško predvodio misu za domovinu u povodu 26. obljetnice međunarodnoga priznanja Republike Hrvatske

Kardinal Bozanić i nuncij Eterović susreli se s Predsjednicom

Crkva u Hrvata

Novi portal „Žive zajednice”

Inozemne vijesti

Sveta Stolica ima diplomatske odnose sa 183 zemlje

U Nigeriji oslobođene otete redovnice

Svaki dvanaesti kršćanin u svijetu žrtva je nasilja ili zlostavljanja

Prilog dokumenti

Misa – Slava i zborna molitva

Tražiti, susresti, slijediti Isusa

Domovinske vijesti

Na zagrebačkom groblju Mirogoj pokopan fr. Marijan Biškup

Zagreb, 9.1.2018. (IKA) - U nazočnosti rodbine, redovničke braće dominikanaca i sestara dominikanki, profesorica, profesora, studenata, zaposlenika Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu te mnoštva prijatelja, suradnika i svih onih koji su ga voljeli i poštovali, na zagrebačkom groblju Mirogoj 9. prosinca pokopan je profesor i teolog fr. Marijan Biškup, član Hrvatske dominikanske provincije, koji je preminuo u jutarnjim satima 5. prosinca u dominikanskom samostanu Kraljice sv. Krunice u Zagrebu u 79. godini života, 60. redovništva i 53. svećeništva.

Sprovodne obrede vodio je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško, koji je na početku obreda rekao kako su se okupili kao suputnici, dionici Božjega dara besmrtnosti, „da bismo sproveli, da bi nas Bog učinio dionicima sprovoda kojim redovnik, dominikanac, profesor, prijatelj, naš brat svećenik Marijan Biškup, s ovoga svijeta odlazi k našem Stvoritelju, svome nebeskomu Ocu u zagrljaj“.

Potom je u ime zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, izrazio sućut, ispunjenu blagošću i žarom kršćanske nade, ponajprije provincijalu Hrvatske dominikanske provincije fr. Slavku Sliškoviću, braći dominikancima, svoj rodbini, akademskoj obitelji Katoličkoga bogoslovnog fakulteta, suradnicima i prijateljima, ljudima u čijemu životu posebno mjesto ima i pogled i riječ, i zapis i osmijeh pokojnoga oca Marijana.

„U kardinalovo ime i u ime Zagrebačke nadbiskupije posebno zahvaljujem ocu Marijanu za njegovo služenje i ugrađenost u našu mjesnu Crkvu“, istaknuo je biskup Šaško i dodao: „Svatko tko poznaje Marijana nosi u sebi spomen na njegovu blagost i dobrohotnost, dječeačku vedrinu, susretljivost i uljudnost, marljivost i predanost u ispunjavanju dužnosti. I to neka nam bude poticaj u našem kršćanskom pozivu i crkvenom služenju“.

Opraštajući se od pokojnika, provincijal Slišković uvodno je podsjetio na njegove biografske podatke, istaknuvši njegov plodan redovnički, svećenički i profesorski život. Naime, osamdesetih godina XX. stoljeća, nakon povratka sa studija u Rimu, fr. Marijan svoj redovnički život provodi u samostanu Kraljice sv. Krunice u Zagrebu, a pastoralno je bio uglavnom vezan uz crkvu Ranjenog Isusa u zagrebačkoj Ilici, rekao je provincijal i dodao: „U samostanu je redovito imao brojna zaduženja. Više je puta bio biran za samostanskog priora i lektora, a službu supriora povjeravalo mu je više priora te ju je obnašao sve do smrti jer je svojom stalnom prisutnošću i odgovornim pristupom bio jamstvo redovitog odvijanja samostanskog života“.

Na razini Hrvatske dominikanske provincije višekratno je obnašao službe člana provincijskih skupština, provincijskog vijećnika, promicatelja kanonizacije i štovanja naših svetaca, člana Povjerenstva za ispitivanje ređenika i kandidata za ispovjedne ispite te Liturgijskog povjerenstva. Svojim znanjem i iskustvom uvelike je pridonio sastavljanju brojnih akata Provincije, ali i oblikovanju njezinih članova u intelektualnom, liturgijskom i pastoralnom vidu. Od 1979. do 1999. obnašao je službu prosinodalnog suca Nadbiskupskog ženidbenog suda, a nakon toga suca Međubiskupijskog suda prvog stupnja u Zagrebu. (...) Nad lijesom je križ s imenom Marijan Biškup, a ispod njega je malena crta koja spaja godine: 1939. i 2018.

„U njoj su skrivene brojne radosti i žalosti, uspjesi i manje

uspješni događaji koji su obilježili život dragoga nam pokojnika. Poznajući ga već gotovo četvrt stoljeća usuđujem se istaknuti nekoliko životnih niti vodilja koje sam kod njega prepoznavao. Prva je nesumnjiva ljubav prema rodnom kraju i obitelji iz koje je potekao. Možda je rani odlazak u dominikansko sjemenište u Bolu na Braču, bez modernih sredstava komunikacije i mogućnosti češćih susreta, još snažnije povezoao Marijana s varaždinskim krajem i obitelji. Slikovito govoreći, oni su bili stalna oaza gdje je nalazio hlad i okrepu nakon žege dana. No, oni su ga i oblikovali kao čovjeka i redovnika. Čini se da se u riječima koje je nerijetko ponavljao: 'Moj je otac bio rudar!', nalazi izvor njegove redovničke skromnosti, ali i ljudske upornosti u svakom pothvatu koji je započinjao. Druga vodilja bila mu je pripadnost Redu propovjednika. Treća odrednica bila je ljubav prema studiju i Katoličkom bogoslovnom fakultetu, što mu je u našim krugovima pribavilo nadimak 'Veleučeni'. Odlazak na Fakultet doživljavao je kao radost, ali i stanovitu svečanost kojoj je ozbiljno pristupao, što se osjetilo u nutarnjoj pripravi i vanjskom izgledu. Čini se da ga onaj početni zanos za učenjem i prenošenjem znanja nije napustio sve do zadnjih dana. Na koncu, ali ne i na posljednjem mjestu, Biškupova je ljubav prema svecima. Posebno mjesto u njegovu životu zauzimao je bl. Augustin Kažotić. U ime Hrvatske dominikanske provincije i svih njezinih članova, oče Marijane, izričem zahvalnost za Tvoj život, a Boga molim da Te primi u zajednicu svetih s kojima si već ovdje na zemlji bio u zajedništvu sentimenta i intelekta", rekao je provincijal Hrvatske dominikanske provincije.

Potom je u ime Katoličkog bogoslovnog fakulteta riječ zahvale i oprostaja uputio dekan prof. dr. Mario Cifrak koji je podsjetio na pokojnikov plodan znanstveni rad.

Nakon sprovednih obreda na zagrebačkom groblju Mirogoj, u samostansko-župnoj crkvi Kraljice sv. Krunice slavljena je misa zadušnica koju je predvodio fr. Zvonko Knežević, prior samostana.

Krštenja i stipendije u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji u 2017. godini

Kršteno je 155 djece u obiteljima s četvero i više djece, nadbiskupijski Caritas donio rješenja i podijelio 74 stipendije za ovu školsku i akademsku godinu

Split, 10.1.2018. (IKA) - U Splitsko-makarskoj nadbiskupiji 2017. godine kršteno je 155 djece u obiteljima s četvero i više djece. Od toga je bilo 96 krštenja četvrtog djeteta, 34 krštenja petog djeteta, 19 krštenja šestog djeteta, pet krštenja sedmog djeteta te jedno krštenje osmog djeteta.

Prigodom krštenja djeteta u obitelji s četvero i više djece, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić upućuje obitelji čestitku, knjigu s osobnom posvetom kao i novčani dar. Tako, prigodom krštenja četvrtog djeteta nadbiskupija daruje obitelji 2000 kn, za krštenje petog djeteta 2500 kn, šestog 3000 kn, sedmog 3500, osmog 4000 itd. U 2017. godini na taj način obiteljima je darovano 365.000 kn.

Nedavno je nadbiskupijski Caritas donio rješenja i podijelio 74 stipendija za ovu školsku i akademsku godinu. Od toga je 38 stipendija za studente u iznosu od 1000 kn mjesečno, te 36 stipendija za srednjoškolce u mjesečnom iznosu od 700 kn. Time je u ovoj godini za stipendije podijeljeno ukupno 568.800 kn.

Splitsko-makarska nadbiskupija zajedno sa svojim Caritasom želi sustavno pomagati i biti blizu obiteljima koje

su otvorene daru života. Projekt dara prigodom krštenja obiteljima s brojnom djecom započet je godine 2002. i do kraja 2017. za tu je svrhu isplaćeno više od četiri milijuna kuna. Isto tako, budući da je sasvim jasno da je kvalitetno obrazovanje i dobar odgoj ključ uspjeha i put boljitka kako pojedinca tako i našega društva u cjelini, nadbiskupija pomaže studentima i učenicima u njihovu školovanju. Već dugi niz godina nadbiskupija provodi stipendiranje preko nadbiskupijskoga Caritasa. Uz te postoje i mnogi drugi projekti i načini na koje Splitsko-makarska nadbiskupija svjedoči ljubav i vrši djela milosrđa.

Izazovi braka u modernom društvu

Svećenička rekolekcija u Zadru

Zadar, 10.1.2018. (IKA) - O temi „Izazovi braka u modernom društvu“ na svećeničkoj rekolekciji zadarskog prezbiterija u srijedu 10. siječnja u dvorani sjemeništa Zmajević u Zadru govorila je Nikolina Nakić, kolumnistica i blogerica, majka četvero djece. Uz vlastita promišljanja temeljem i iskustva roditeljstva, Nakić je kao zahvalni izvor o toj temi spomenula knjigu „Bogoubojstvo Zapada“ Zorana Vukmana. Nakić smatra da se „najveća bitka između duhovnog i materijalnog svijeta, neba i zemlje, ljudi i palih anđela, vodi u području svetosti braka i cjelovitosti obitelji. Sve bitke koje povijest pamti, nisu do gležnja majci svih bitaka koja se upravo vodi – bitki za čovjeka, njegovo posvećenje i put za nebo preko sakramenta svete ženidbe“, istaknula je predavačica. Opisala je značajke faktora koji rastaču brak. To su redefinicija braka kao zajednice žene i muškarca, agresivno nametanje gender ideologije i uništavanje jedne od glavnih svrhovitosti braka, čina prokreacije, dakle pobačaj. „Katolička Crkva još jedina stoji na braniku zaštite braka i obitelji. Postoji istina neovisno o interesima i ideologijama. Dijete treba majku i oca. Najbolja okolina za zdravo i sretno odrastanje je funkcionalna heteroseksualna obitelj. Ne vrijedi uspoređivati disfunkcionalnu heteroseksualnu obitelj s funkcionalnom istospolnom. Valja uspoređivati iste redove veličina“, rekla je Nakić, istaknuvši da je „brak nebeski biser koji svi žele uništiti. Zato ga budno imamo čuvati. On je izvor potomstva kroz vjekove. Ljepota braka leži u različitosti supružnika. U braku nema utjehe mimo ljubavi. Ona radi dvjema rukama. Jedna se zove strpljenje, a druga praštanje“.

Predavačica je govorila i o društveno-kulturnom kontekstu koji omalovažava vrijednosti tradicije kao zadadne i napada brak. „Zapad je postao materijalni gigant, a duhovni patuljak. Zašto? Čovjek istinski nadilazi sebe samo kad ljubi, kad je spreman na žrtvu za druge, a mi smo tu sposobnost izgubili. Današnje vrijeme je vrijeme profinjenog egoizma. Kako se žrtvovati za bilo što, kad nam je usađen prezir prema tradiciji, ako više ne poznajemo ljubav bez interesa, taj smo pojam okaljali. Kada nam ništa nije sveto, onda smo prazni, kad smo prazni, postajemo beščutni. A ima li veće okrutnosti od bezosjećajnosti“, upitala je Nakić, upozorivši na prevlast konsumerizma i psihoze potrošnje koja je postala psihozom života. „Kršćanstvo je odgojilo kulturnu Europu, da bi se ona od 18. i 19. st. počela odricati vlastite velike baštine. Od Francuske revolucije traje proces velikog europskog dememoriranja kršćanske memorije. Potpuno nekritički su prihvaćeni stereotipi o retrogradnoj ulozi kršćanstva. Racionalizam i materijalizam su prevladali u odnosu na svijet o transcenciji“, upozorila je Nakić, dodavši kako je 'europski duh' postao sinonim za 'naprednog' Europejca, nasuprot 'nazadnjaštvu kršćanstva'.

Nakić je podsjetila da je 18. siječnja 2006. g., kad je papa Benedikt XVI. najavio svoju prvu encikliku „Bog je ljubav“,

tog istog dana Europski parlament usvojio zakon protiv diskriminacije homoseksualaca koji je Vatikan protumačio kao uvod u priznavanje istospolnih brakova u Europskoj uniji. „Do danas je tzv. gay brak postao opće uvriježena činjenica na Zapadu, a zapadna javnost je većinom pacificirana u prihvaćanju gay agende. Takozvani gay brakovi i kao posljedica posvajanje djece, na Zapadu su postali realnost. Vijeće Europe i Europski parlament proteklih desetak godina donijeli su opširnu legislativu i rezolucije o zaštiti prava LGBT populacije te se čini da je to jedini smisao njihovog postojanja. Da su barem maleni dio truda uložili u donošenje zakonskih normativa za zaštitu djece i obitelji“, upozorila je Nakić.

Govoreći o pobačaju, predavačica je rekla da je „zajednica kojoj je jedna od glavnih svrha prokreacija, postala egzekucijsko poprište, bojno polje na kojem su žrtve nerođena djeca. Tužna je i žalosna činjenica da smo pobili više djece pobačajem, nego što je ubijeno ljudi u svim svjetskim ratovima. Smrt nikada ne može biti rješenje, samo život“, poručila je Nakić, istaknuvši: „Kako se tu ne radi o prirodnoj smrti, nasilni prekid ljudskog života ja nazivam ubojstvom. Društvo naziva pobačaj ljudskim pravom, radeći tako paradoks svih paradoksa: pravu na život pretpostavljamo smrt“. Izrazila je razumijevanje da mnoge obitelji žive u teškoj materijalnoj situaciji, no nema opravdanja logika da je važnije imati nego biti, zbog koje ljudi biraju smrt, „tješeći se da djetetu ne bi mogli priuštiti sve što mu je potrebno. Kao da mu je potrebno išta osim roditeljske ljubavi! Praznine liječimo tako da kuće pretvaramo u zvjerinjake, umjesto dječjega gugutanja iz stanova odzvanjaju laveži i mijaukanja. Umjesto da djecu vodimo u šetnju, na uzici vodimo pse. S njima razgovaramo više nego jedni s drugima, prema njima iskazujemo nježnost koju smo mogli podariti svome djetetu“. Nakić je zaključila da je, unatoč svim izazovima, moguće živjeti sveti brak. Uspjeh u zaštiti braka i obitelji vidi u uspješnoj suradnji Katoličke Crkve i civilne scene, pohvalivši njenu aktivnost u tom smislu. Svećenike je ohrabrila da se ne umore nastaviti biti glas srca i savjesti supružnika i obitelji.

Studenti iz Hong Konga posjetili Hrvatski Caritas

Zagreb, 11.1.2018. (IKA) - U posjet Hrvatskome Caritasu u četvrtak 11. siječnja stigli su studenti društvenih znanosti i socijalnog rada Caritasovog Instituta za visoko obrazovanje iz Hong Konga, izvijestili su iz Hrvatskog Caritasa.

Sudionici studijskog putovanja u Hrvatsku prvostupnici su društvenih znanosti i studenti diplomskih studija u programima socijalnog rada. „Cilj putovanja je proširiti perspektive naših studenata i unaprijediti njihovo razumijevanje kulture i društva različitog od Hong Konga“, izjavio je WONG Shui-wai, docent sa Škole društvenih znanosti Caritasovog instituta za visoko obrazovanje te nadodao: „Caritas Hrvatska je ugledna organizacija u Hrvatskoj s ciljem uklanjanja uzroka siromaštva, promicanja solidarnosti i socijalne pravde, te davanja glasa za siromašne i marginalizirane. Uspješna organizacija u humanitarnoj pomoći za izvanredne situacije, zagovaranje ranjivih, ublažavanje siromaštva i promicanje volonterstva može pomoći našim učenicima naučiti kako kao socijalni radnici mogu raditi na pružanju pomoći ranjivim skupinama u društvu“.

Nakon uvodnog pozdrava ravnatelj Hrvatskog Caritasa mons. Fabijan Svalina uputio je studente u kratku povijest Hrvatskog Caritasa, uvjete u kojima je nastajao i razvijao se, misije i ciljeve za buduće djelovanje. Upoznao ih je s poviješću Hrvatske biskupske konferencije i radom njezinih

ureda. Zamjenica ravnateljica Suzana Borko održala je prezentaciju o radu, programima i projektima Hrvatskog Caritasa i nad/biskupijskih Caritasa, te uz voditelja projekata Borisa Peterlina odgovarala na pitanja studenata. Njihovo zanimanje uglavnom je bilo vezano za suradnju Caritasa s ostalim institucijama Republike Hrvatske, koliko Vlada RH podupire i financira rad Caritasa, koliko je razvijen volonterizam i slično.

Nakon upoznavanja s radom Hrvatskog Caritasa i nad/biskupijskih Caritasa te razgledavanja zgrade Hrvatske biskupske konferencije, studenti su se zaputili u Caritas Zagrebačke nadbiskupije gdje su se upoznali s radom njihovih službi poput Obiteljskog savjetovališta, Socijalne službe i njihovih usluga socijalne skrbi, pomoći u kući, brige o starijim i hendikepiranim osobama i drugim uslugama.

Nakon sedmodnevnog posjeta Hrvatskoj studenti su izrazili oduševljenje hrvatskom tradicijom, poviješću, arhitekturom, susretljivošću i srdačnošću s kojom su se susreli na svakom koraku kao i želju za ponovnim dolaskom, a neki i interes za rad u Hrvatskom Caritasu.

Caritas Hong Kong je multi-service organizacija koju je utemeljila Katolička biskupija u Hong Kongu u srpnju 1953. godine, a Caritasov Institut (web stranica: <http://www.cihe.edu.hk/eng/academic/ss/staff.html>) nekada poznat kao Caritas Francis Hsu College, osnovan je 1985. godine. Caritasov Institut otvoren je za pružanje stručnog obrazovanja te se redovito preispituje njegov razvoj kako bi se osiguralo da je u skladu s vladinim politikama i potrebama zajednice.

Susret predstavnika organizacijskog odbora hrvatsko-slovenskog hodočašća

Osvrnuvši se na susret hrvatskih i slovenskih vjernika u Stični, istaknuto kako vjernicima nisu važni sporovi među državama i da je vjera jaka poveznica između dva naroda koja se mora hraniti i podržavati - Idući susret održat će se 2020. godine u Krašiću

Zagreb, 11.1.2018. (IKA) - Nakon što je 14. listopada protekle godine održan 6. susret hrvatskih i slovenskih katolika u Stični (Ljubljanska nadbiskupija) predstavnici hrvatskoga i slovenskoga organizacijskog odbora susreli su se 11. siječnja u župi svetoga Blaža u Zagrebu.

Domaćin susreta bio je mons. Zlatko Koren, župnik župe sv. Blaža i član organizacijskog odbora, koji je s hrvatske strane vodio varaždinski biskup Josip Mrzljak, a njemu se u zajedništvu pridružio generalni vikar Varaždinske biskupije mons. Antun Perčić. Sa slovenske strane odbor je vodio celjski biskup Stanislav Lipovšek koji je stigao u pratnji dr. Janeza Grila, koordinатора susreta, i o. Vinka Škafara, OFM Cap, predstavnika Mariborske nadbiskupije u odboru. Kasnije se susretu pridružio i zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško.

Na početku susreta biskupi i svećenici pohodili su župnu crkvu Svetog Blaža i pomolili se za blagoslov Katoličke Crkve u Hrvatskoj i Sloveniji. Pri posjetu župnoj crkvi članovi oba odbora razgledali su jasllice „Hrvatski Božić“ stare više od stotinu godina, čiji su kipovi izrađeni od voska, a zatim i izložbu s. Samuele Premužić, njezine jasllice i druge biblijske prizore, radove napravljene od perušine i drugih prirodnih materijala.

Članovi obaju odbora zajedno su analizirali i raspravili organizaciju i sam događaj susreta hrvatskih i slovenskih katolika u Stični. Obje strane izrazile su oduševljenje i zadovoljstvo što se okupio velik broj ljudi s obje strane, iznad svih očekivanja. Obje strane izrazile su zahvalnost za sudjelovanje i zajedništvo te posvjedočile kako su i svećenici

i vjernici laici sa sobom ponijeli lijepe dojmove i osjećaje iz Stične. Primijetilo se kako vjernicima nisu važni sporovi među državama, kako je vjera jaka poveznica između dva naroda koja se mora hraniti i podržavati.

Nakon Marije Bistrice, Brezja, Trsata, Ptujске Gore, Ludbrega i već spomenute Stične, članovi organizacijskih odbora zaželjeli su da se sljedeći susret održi 2020. godine u Krašiću, u Zagrebačkoj nadbiskupiji, mjestu rođenja, zatočeništva i smrti blaženoga Alojzija Stepinca. Kao što je vjernike u Stični okupljala Blažena Djevica Marija, spominjući se njezine 100. obljetnice ukazanja u Fatimi, tako će susret u Krašiću biti pod okriljem i zaštitom blaženoga Alojzija Stepinca, u nadi i molitvi njegove skore kanonizacije.

Susret biskupa Mrzljaka i vodstva Caritasa s roditeljima petero i više djece

Jasno je da je materijalna situacija teška, mnogi se zbog nje i ne odlučuju na djecu. No, kada se sjetimo nekih prijašnjih vremena, prilike također nisu bile nešto bolje, ali bilo je života i ljubavi. Želimo vas ohrabriti i čestitati vam što dajete život, istaknuo varaždinski biskup

Varaždin, 13.1.2018. (IKA) - Tradicionalan zimski susret roditelja petero i više malodobne djece s varaždinskim biskupom Josipom Mrzljakom te vodstvom Biskupijskog Caritasa, predsjednikom mons. Antunom Perčićem i ravnateljem mr. Antom Šolom, održan je u subotu 13. siječnja u dvorani Pastoralnog centra Varaždinske biskupije u Varaždinu.

Najprije se okupljenima obratio mons. Perčić, koji je poručio kako „u nama još uvijek odjekuje radost Božića, a ta radost Božića je dijete koje je rođeno za nas“. Radost djeteta je ono što bi moralo veseliti svakoga od nas kako bismo vidjeli da su djeca dar Božji, rekao je mons. Perčić.

Varaždinski biskup, ujedno predsjednik Hrvatskog Caritasa, podsjetio je da je Bog želio doći među ljude upravo kao dijete. „U čemu je božićna radost? U tome što je dijete došlo na svijet i to ne bilo koje dijete, već Sin Božji. On je zapravo posvetio svako dijete, svako rođenje, svakog čovjeka koji dolazi na svijet. To je ta velika radost rođenja kojim nastaje život i razvija se. Kada govorimo o demografskom problemu u Hrvatskoj, temeljno je pitanje kako to da se mnogi roditelji boje života. Jasno je da je materijalna situacija teška, mnogi se zbog nje i ne odlučuju na djecu. No, kada se sjetimo nekih prijašnjih vremena, prilike također nisu bile nešto bolje, ali bilo je života i ljubavi. Želimo vas ohrabriti i čestitati vam što dajete život“, istaknuo je biskup.

U sklopu susreta ravnateljica Dječjeg vrtića „Zrno“ iz Virja Maja Šobak održala je, zajedno sa suradnicama Tamarom Brežnjak, Željkom Gabaj, Kristinom Legradi i Marinom Makar predavanje „Odgoj u vjeri“. U tom je vrtiću vjerski odgoj zaživio početkom aktualne pedagoške godine nakon što je spomenutih petero odgojiteljica u vjeri završilo teološko-katehetsko doškolovanje na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

„Mene to izuzetno veseli kao odgojiteljicu, jer nije to mali broj. Od osam zaposlenih pet odgojiteljica u vjeri je velika milost. Predškolski odgoj u Virju je dugi niz godina prisutan, a ove godine on nudi i nešto novo. Ponudili smo odgoj u vjeri roditeljima 50-ak djece u dvije vrtićke skupine. Bio je veliki izazov ponuditi takvo što i očekivati stopostotnu potporu, no dogodila se velika milost u vidu toga da su roditelji jednoglasno pokazali da su spremni ponuditi vjerski odgoj svojoj djeci i na taj način stvarno obogatili njihove živote“, istaknula je Šobak.

Odgovarajući na pitanje zašto je vjerski kršćanski odgoj u

predškolskim ustanovama dobrodošao, pojasnila je: „Dobrodošao je zbog toga što je razdoblje do sedme godine djetetova života izuzetno važno za njegov budući život. Vrijeme je to sazrijevanja duha, kada dijete prima u sebe sve one temeljne dojmove koji će se, upoznavanjem Evanđelja, u njemu učvrstiti i postati njegovom svojinom. Sustavan predškolski odgoj podrazumijeva cjelovitost djetetova bića, a u tu je cjelovitost nužno uključen i vjerski odgoj. Vjerski odgoj u vrtiću nije kruto učenje u vjeri. On je igra, priča ili stih, te slobodno i kreativno izražavanje djece razgovorom, pjesmom, slikom, glazbom i njihovom smišljenom molitvom koja otkriva njihovu skrivenu želju, potrebu ili strah". Na kraju susreta riječi zahvale uputio je i ravnatelj Caritasa Varaždinske biskupije mr. Šola. Uslijedila je podjela obiteljskih paketa u starim prostorima Caritasa u Milkovićevoj ulici u Varaždinu.

Formacijsko-duhovni susret djelatnika katoličkih škola Požeške biskupije

Biskup Škvorčević pozvao djelatnike u katoličkim školama da ne podlegnu mnijenju koje određene interesne skupine u posljednje vrijeme stvaraju u medijima, kako u Hrvatskoj nema uvjeta za uspješan život, i da zbog toga što prije iz nje treba otići, nego da sami u svojoj slobodi budu oduševljeni i čvrsto opredijeljeni za život u njegovim temeljnim vrijednostima po mjeri Isusovoj, i da djelujući s polazišta srca, koje nikad ne vara, pružaju svojim učenicima primjer uspješnog i smislenog života

Požega, 13.1.2018. (IKA) - Redoviti zimski formacijsko-duhovni susret svih djelatnika katoličkih škola u Požeškoj biskupiji održan je 13. siječnja u Maloj dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi. Među 120 djelatnika iz pet katoličkih škola, predvođenih svojim ravnateljima, a na čelu s predstojnikom Ureda za katoličke škole Požeške biskupije Ivicom Žuljevićem, bio je i požeški biskup Antun Škvorčević. Središnji dio programa bilo je izlaganje prof. dr. Dijane Vican, rektorice Sveučilišta u Zadru. Predstojnik Žuljević pozdravio je nazočne, upoznao ih s programom susreta te zamolio biskupa da se obrati nazočnima.

Đakon Ivan Rončević pročitao je ulomak iz evanđelja o bogatom mladiću koji je Isusa zamolio da mu odgovori na pitanje kako može baštiniti život, te je na temelju toga biskup predvodio molitvu i sudionike susreta duhovno raspoložio riječju koju im je uputio. Zaželio im je dobrodošlicu, napose rektorici Vican, zahvalivši joj za dolazak u Požegu, kao i za ono o čemu će im govoriti. Istaknuo je da je razlog tog susreta „nastojanje kako bi učiteljsko služenje učenicima u katoličkim školama, njihovoj i našoj budućnosti, što bolje pridonijelo oblikovanju i rastu mladih ljudi u traganju za znanjem i smislom života". Na temelju pročitane evanđeoske ulomka protumačio je učiteljima Isusovu metodu u pristupu mladom čovjeku. Ponajprije, on poštuje njegovu slobodu te mu kaže „ako hoćeš" ući u život, vrši zapovijedi. Potom „ako hoćeš biti savršen", prodaj sve i slijedi me. Istaknuo je kako je savršenstvo i punina života vezana za osobu Isusa Krista, „koji nas poziva da ga slijedimo" i kako mladim ljudima uz posredovanje znanja, valja neprestano svjedočiti koliko je važno uz ono što će materijalno stjecati i izgrađivati stvarnost oko sebe, neprestano nastojati oko samih sebe, oko izgradnje vlastite osobe i rasta koji se događa u susretu s drugima, da stasaju u osobe po Isusovoj mjeri. Rekao je „da nas Isusov poziv da prodamo sve što imamo, potiče da se otisnemo dalje od privezanosti za svoju sebičnost, te budemo dionici dubljih životnih stvarnosti". Pozvao je djelatnike u katoličkim školama da ne podlegnu mnijenju koje određene

interesne skupine u posljednje vrijeme stvaraju u medijima, kako u Hrvatskoj nema uvjeta za uspješan život, i da zbog toga što prije iz nje treba otići, nego da sami u svojoj slobodi budu oduševljeni i čvrsto opredijeljeni za život u njegovim temeljnim vrijednostima po mjeri Isusovoj, i da djelujući s polazišta srca, koje nikad ne vara, pružaju svojim učenicima primjer uspješnog i smislenog života.

Potom su članovi Dramske družine Katoličke gimnazije u Požegi Domagoj Zubović i Matea Pauković izveli prigodni dijalog „Gospodin i gospođa Smith", koji uprizoruje problem loše komunikacije što je ujedno poslužilo kao uvod u predavanje prof. Vican pod naslovom „Kurikularna reforma". Razumijevanje i kvalitetna komunikacija osnovni su preduvjet dobroj suradnji i provedbi kurikularne reforme. Pojasnivši stupnjeve obrazovanja u Republici Hrvatskoj, rektorica zadarskog Sveučilišta uputila je na određene nedostatke toga sustava koji su prethodili uvođenju bolonjske reforme. Potom je pojasnila kako se kurikularna reforma ne može provoditi djelomično, nego na svim razinama obrazovanja, od vrtića do poslijediplomskog studija. Prof. Vican potom je govorila o vrijednostima koje su izvorište za ciljeve odgoja i obrazovanja i kao takve temelj za odabir nastavnih predmeta. Sve prisutniji pluralizam uzrokuje nejasnoće i pri odabiru predmeta. U zaključku predavanja sveučilišna rektorica rekla je kako je ponosna na hrvatski obrazovni sustav i što je vrlo važno, da je svjesna pogrešaka koje se trebaju ispravljati.

Nakon kratkog odmora predstojnik Žuljević moderirao je drugim dijelom susreta koji je bio praktične naravi. Upoznao je nazočne s aktivnostima i događanjima u biskupiji tijekom drugoga školskog polugodišta te ih potaknuo da se aktivno uključe i život mjesne Crkve. Uslijedila je rasprava s prof. Vican o konkretnoj ulozi i mjestu katoličkih škola unutar kurikularne reforme. Rektorica je objasnila kako jezgrovni i diferencirani kurikulum sačinjavaju obrazovni standard koji pruža optimalno opterećenje učenika, a uz školski kurikulum omogućava učeniku da se u potpunosti ostvari. U demokratskom društvu katoličke škole na poseban način mogu se profilirati u definiranju diferenciranoga školskog kurikulumu.

Nakon rasprave i predavanja susret je zaključen euharistijskim klanjanjem u katedrali Sv. Terezije Avilske i zajedničkim druženjem u prostorima Odgojno-obrazovnog centra.

Osvrt Isusovačke službe za izbjeglice u povodu Svjetskog dana selilaca i izbjeglica i poruke pape Franje

Zagreb, 14.1.2018. (IKA) – U povodu ovogodišnjeg 104. svjetskog dana selilaca i izbjeglica koji se obilježava 14. siječnja papa Franjo uputio je svoju poruku „Prihvatiti, zaštititi, promicati i integrirati migrante i izbjeglice".

Tradicionalnom porukom Papa je ove godine želio skrenuti pozornost na zajedničku odgovornost svih dijelova društva na prihvaćanje, zaštitu, promicanje i integraciju migranata i izbjeglica. Pod prihvatiti papa Franjo zagovara veće mogućnosti migrantima i izbjeglicama za siguran i legalan ulazak u zemlju odredište. Slijedeći riječi pape Franje, Isusovačka služba za izbjeglice kroz proteklu godinu upozoravala je na više slučajeva u kojima je osobama koje su pristigle u Hrvatsku bilo onemogućeno pristupiti sustavu azila što je protivno Konvenciji o statusu izbjeglica te Zakonu o međunarodnoj i privremenoj zaštiti. Upravo ovakva kršenja ljudskih prava dovodila su do tragedija čije su žrtve bile najranjivije nezaštićene skupine kao što su maloljetnici i djeca. Papa Franjo također ističe kako protjerivanje migranata i izbjeglica nisu prikladna rješenja,

naročito kad ih se vraća u zemlje koje ne mogu jamčiti poštovanje ljudskog dostojanstva i temeljnih prava.

Zaštiti, prema riječima pape Franje, znači braniti prava i dostojanstvo migranata i izbjeglica, neovisno o njihovu pravnom statusu. Papa ističe kako izbjeglice u zemlji migracije moraju imati pristup pravdi i minimalna sredstva dovoljna za život. Sukladno svojoj misiji praćenja, služenja i zagovaranja prava izbjeglica, Isusovačka služba za izbjeglice svojom svakodnevnom nazočnošću u Prihvatilištima za tražitelje azila u Zagrebu i Kutini te pružanjem potpore u integracijskom procesu osobama koje su dobile međunarodnu zaštitu u Hrvatskoj, usmjerena je na zaštitu izbjeglica i poštovanje njihova dostojanstva. Upravo pružanjem pravne pomoći izbjeglicama, provođenjem edukativnih radionica s ciljem osnaživanja te zagovaračkim naporima i provođenjem kampanja, JRS aktivno radi na ostvarivanju njihovih prava i interesa te poboljšanju kvalitete njihova života u Republici Hrvatskoj.

Kada govori o promicanju, papa Franjo ističe nužnost omogućavanja svim migrantima i izbjeglicama da se ostvare kao osobe u svim dimenzijama koje čine čovječstvo. Pod time se podrazumijeva sloboda vjeroispovijesti, pravo na zapošljavanje i rad, učenje jezika i aktivno građanstvo. Upravo u kontekstu promicanja o kojemu papa Franjo govori, Isusovačka služba za izbjeglice poduzima odlučne napore jer smatra kako je nužno da osobe kojima je Hrvatska postala nova domovina imaju iste mogućnosti kao i ostali pripadnici našega društva: pravo na rad i pravo na obrazovanje, konkretnije na učenje hrvatskog jezika. Isusovačka služba za izbjeglice kroz zagovaračke aktivnosti kontinuirano se trudi podsjećati Republiku Hrvatsku na njezine zakonske obveze provođenja službenog tečaja hrvatskog jezika za izbjeglice. Simultano, aktivno Služba je angažirana i surađuje s određenim poslodavcima kako bi izbjeglicama pronašli posao i potaknuli njihovu financijsku neovisnost.

Posljednji glagol koji papa Franjo ističe u poruci u povodu Svjetskog dana selilaca i izbjeglica je integrirati. On ga poima kao mogućnost za interkulturalno obogaćivanje koje migranti i izbjeglice pružaju svojom prisutnošću i koje se postiže poticanjem kulture susreta. Upravo interkulturalne razmjene i promociju najboljih praksi integracije Isusovačka služba za izbjeglice potiče „jer smo svjedoci kako je upoznavanje tj. konkretan susret s čovjekom najbolji način za suzbijanje predrasuda“. Ohrabreni ovim iskustvom, JRS provodi brojne akcije s ciljem povezivanja lokalnog stanovništva i izbjeglica, a nedavno završeni projekt „Božićni ručak s izbjeglicom“ jedan je od najznačajnijih primjera iskazivanja dobrodošlice izbjeglicama. „Svake godine ovakva akcija je zapravo pokazatelj koliko su ljudi otvoreni prema strancu, prema izbjeglici. Kada usporedimo s prošlogodišnjim rezultatima, ove godine oni su udvostručeni, što samo pokazuje kako je lokalna zajednica senzibilizirana i voljna u svom domu, u svoju obitelj primiti izbjeglicu i podijeliti s njima toplinu svoga doma. Upravo ovakvi susreti koji se kasnije nastavljaju i razvijaju u prijateljstvo, konkretan su način iskazivanja dobrodošlice ljudima koji su do nedavno imali vlastiti dom, ali su zbog nasilja i rata, morali potražiti zaštitu u našoj zemlji. Naša je odgovornost prihvatiti te osobe, i sukladno riječima pape Franje, otvoriti se drugome i prihvatiti njihove pozitivne vrijednosti kako bismo se međusobno povezali i ostvarili miran suživot koji nam pripada“, poručio je ravnatelj Isusovačke službe za izbjeglice Tvrtko Barun.

440. obljetnica herojske obrane hrvatskih ognjišta i kaštela Gvozdansko

Isprosimo molitvom da nas ne ujedinjuje samo nevolja, nego istinska želja za izgradnjom boljeg svijeta, boljih odnosa, svakog napretka, potaknuo šibenski biskup Tomislav Rogić

Gvozdansko, 14.1.2018. (IKA) - Misno slavlje u spomen na 440. obljetnicu herojske obrane hrvatskih ognjišta i kaštela Gvozdansko te slavne pogibije branitelja te utvrde 13. siječnja 1578. godine, slavljeno je u nedjelju 14. siječnja u župnoj crkvi Sv. Filipa i Jakova u Gvozdanskom. Misu u sklopu 9. hodočasničkog spomen-pohoda predvodio je šibenski biskup Tomislav Rogić u zajedništvu s domaćim biskupom Vladom Ivasom i gospičko-senjskim Milom Bogovićem, generalnim vikarom biskupije mons. Markom Cvitkušićem i domaćim župnikom Stjepanom Filipcem.

Uz više od tisuću hodočasnika iz cijele Hrvatske slavlju su nazočili i izaslanik predsjednice RH Ivice Krupec, ministar branitelja Tomo Medved, sisačko-moslavački župan Ivo Žinić, 12 hrvatskih generala članova Hrvatskoga generalskog zbora predvođenih generalom zborna Pavom Miljavcem, kao i predstavnici brojnih udruga proisteklih iz Domovinskog rata.

Na početku sve je pozdravio biskup Košić, zahvalivši im na dolasku, a posebno prvi puta biskupu Rogiću, te biskupima Ivasu i Bogoviću koji su već predvodili slavlja na tome mjestu.

U homiliji biskup Rogić rekao je kako je „sveti zadatak nas živih pamtili velike dane i velike ljude iz naše povijesti“. „Pobjede i porazi dio su svakoga ljudskog i narodnog života, sastavni dio življenja. Kako smo se kada ponijeli predstavlja povijest, učiteljicu života. Ono što padne u zaborav prestaje biti škola života, izvor nadahnuća, opomena ili poticaj za uzlete novih generacija. Ako zaboravimo velikane i herojstva kako ćemo danas odgojiti velikane i heroje? Kako se nositi s novim opadama i zahtjevnostima vremena? Čime ćemo danas biti zadivljeni i što će nas nositi naprijed? U Svetom pismu izabrani izraelski narod stalno prepričava svoju povijest. Djed i otac prepričavaju sinu i unuku događaje iz prošlosti svoga naroda: da upozna djela Božja, da otkrije ljude koje je nosila snaga vjere i da pronađe put u budućnost, u sadašnjim nevoljama sigurne i svijetle putokaze. Oni ih ohrabruju da ostanu vjerni Savezu, da se s lutanja vrate, da iznova otkriju Božja djela za njih. U tom svjetlu, mi danas pričamo povijest Gvozdanskog prije 440 godina s 13. na 14. siječnja davne 1578. godine“, rekao je biskup te dodao kako u brojnim bitkama tijekom povijesti za slobodu hrvatskog čovjeka Gvozdansko svijetli kao najsjajnija zvijezda na nebu te i danas izaziva divljenje. „Velika vojna vještina, otpor do posljednjeg čovjeka i svjesno žrtvovanje za križ i slobodu učinilo je Gvozdansko simbolom hrvatske želje za slobodom i simbolom otpora protiv stranih osvajača. U našoj povijesti Gvozdansko je poseban biser kakvih nema puno ni u povijestima drugih naroda. Proći će stoljeća, a stradanja će se ponoviti i na početku II. svjetskog rata i u Domovinskom ratu. Doći će gotovo do istrebljenja, nestanka cijelih obitelji. U zadnjem pohodu crkva će biti zapaljena. Tako svjedoči povijest, tako glasi istina o Gvozdanskom. I nama valja te događaje prepričavati, uspomene čuvati i od učiteljice života učiti, pouku tražiti u svjetlu Božje riječi“, rekao je biskup.

U nastavku osvrnuo se na pročitano Riječ Božju. Istaknuvši kako ona govori o pozivu, biskup Rogić zapitao se koji je naš današnji poziv i na što nas Bog zove. Hrvatski narod, od stoljeća sedmog, ima svoju uporišnu točku, svoj oslonac i sigurnost u vjeri u Boga Stvoritelja i Otkupitelja, Gospodara svijeta i vjekova. Vjera u trojedinog Boga, Oca, Sina i

Svetoga Duha, vjera koju nam je Krist navijestio, objavio i svojom smrću i slavnim uskrsnućem učvrstio. Vjera u kojoj smo kršteni i Bogu posvećeni. Ako smo kroz prošle nevolje trpjeli i iz njih izišli, prevladali ih Božjom pomoću, snagom vjere i požrtvornosti umirući jedni za druge, zajedništvom, zašto bi danas toga uzmanjkalo? Isprosimo molitvom da nas ne ujedinjuje samo nevolja, nego istinska želja za izgradnjom boljeg svijeta, boljih odnosa, svakog napretka. Ne smijemo od toga odustati. Božja Riječ spominje da 'Svijećnjak Božji još ne bijaše ugašen'. Vjerujemo da ni u našem narodu plamen svjetla i ljubavi za Boga, za čovjeka - brata pored sebe, za svoju Domovinu, za dobre odnose među ljudima, smisao za žrtvu, nije ugašen.

Svaki uloženi napor, svaka iskazana požrtvornost i velikodušnost, svaka sposobnost pojedinca ugrađena u to, svaki novi uspjeh - uvelike će opravdati i podnesene žrtve, učiniti ih još vrednijima. Pozvani smo živjeti svoju vjeru! Živjeti ju u obitelji, na javnom mjestu, u svom pozivu i okruženju, svjedočiti ju usprkos svim opasama kojih i danas ima na pretek. Pozvani smo - svaki ponaosob - bolje osluhnuti na što nas Bog zove, što još više i bolje možemo učiniti za svoj narod, svoju Domovinu, svoje sugrađane, svoje najbliže! Kada to otkrijemo, budimo poput Samuela ili prvih Isusovih učenika. Zato, s vjerom u Božju providnost i milosrđe, ne žaleći truda oko dobra svega naroda i zajedništva, ohrabreni iskustvom prevladanih nevolja, čuvajmo što nam je najsvetije. Najveća ljubav je u Bogu. On je ljubav sama koja Sina daruje za spasenje svakog čovjeka. Dati život, dati sebe za ljubav, za prijateljstvo, za istinu i vjeru, za obitelj i Domovinu ne može biti zaboravljeno. I nije život koji nestaje nego donosi svoje plodove i kad ga više ne bude. Tome nas i danas uče heroji Gvozdanskoga i nakon 440 godina", zaključio je biskup Rogić.

Usljedio je mimohod „U čast hrvatskim junacima Gvozdanskog" do spomen-križa, gdje je na početku komemoracije molitvu za duše svih branitelja i žrtava Gvozdanskog iz 1578., 1941. i 1991. godine predmolio biskup Košić. Vijence i svijeće kod križa položili su predstavnici vlasti, braniteljskih udruga te predstavnici kulturnih i povijesnih udruga, a na kraju ispred samog kaštela Gvozdansko u čast žrtava zapaljen je „Plamen slobode".

Dvadeset godina biskupske službe mons. Milovana

Fažana, 14.1.2018. (IKA) - Umirovljeni porečki i pulski biskup Ivan Milovan proslavio je 14. siječnja dva desetljeća biskupskog poslanja i služenja pod geslom „Graditi u ljubavi". Biskup je svečano misno slavio tom prigodom predvodio u župnoj crkvi Sv. Kuzme i Damjana u Fažani, u suslavlju s fra Nikicom Batistom iz pulskoga franjevačkog Samostana sv. Franje Asiškog te vlč. mr. Ilijom Jakovljevićem, župnikom domaćinom.

Oče biskupe, dok Vam čestitamo, želimo zajedno s Vama, kod ovog misnog slavlja, zahvaliti Bogu što vas je pozvao, izabrao u red biskupa i na vašem pastirskom služenju, rekao je vlč. Jakovljević slavljenu, te je ujedno poželio dobrodošlicu svima koji su došli sudjelovati u tom zahvalnom slavlju.

Govoreći u homiliji o Božjem pozivu u Starome zavjetu, vlč. Jakovljević istaknuo je kako bi odgovor koji Elija savjetuje mladome Samuelu: „Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša", dobro došao i svima nama. U prostoru svog djelovanja, govorenja, trebali bismo se znati zaustaviti i čuti što mi to Bog govori, bilo preko svoje riječi, sakramenata – Crkve ili nekog bližnjeg, istaknuo je propovjednik, te nastavio citirajući sv. Pavla apostola: „Zvanje je isključivi učinak

Božje dobrote i plod zasluga Isusa Krista, na temelju kojih je Bog pozvao nas pozivom svetim – ne po našim djelima, nego po svojem naumu i milosti koja nam je dana u Kristu Isusu prije vremena vjekovječnih." Bog svakog čovjeka poziva na svetost. Svetost nije samo izbor nego cilj našeg postojanja, življenja, istaknuo je vlč. Jakovljević.

U nastavku homilije citirao je i bl. Miroslava Bulešića, čijim je likom i kauzom bilo prožeto ne samo biskupsko djelovanje slavljenika, već i cijeli njegov život. Blaženi Miroslav ovim je riječima opisao svoj poziv: „Iz srca mi je kao izvor izbio „Magnificat" i sinovska zahvala prema Tebi, o Bože, radi poziva u Tvoju službu", citirao je propovjednik blaženikov „Duhovni dnevnik". Danas i mi kao župna zajednica, zajedno s ocem biskupom, zahvaljujemo Bogu ne samo za poziv i svećeničku službu, već i za dar punine svećeničke službe u biskupstvu te pastirskom služenju u Kristovoj Crkvi u zajedništvu s Rimskim biskupom.

Biskupsko služenje odvija se u kolegiju biskupa, koji su nasljednici svetih apostola. Uloga biskupa, njegov poziv i rad, neposredno su vezani uz temeljnu službu poučavanja, posvećivanja i upravljanja, pojasnio je propovjednik te dodao kako ta služba, makar časna, nije uvijek ugodna. No, uz Božju pomoć, te imajući neki cilj pred sobom, a on je običnu sažet u riječi biskupskog gesla, nastavlja se apostolsko poslanje. Naš biskup ima geslo „Graditi u ljubavi", podsjetio je vlč. Jakovljević. Izgrađivati Crkvu Božju, vjerničku zajednicu u ljubavi. A znamo da je Bog ljubav, kako kaže sv. Ivan. Naš biskup je u ljubavi svoje pastirske službe: sijao riječ Božju ali i onu ljudsku; svojom molitvom zalijevao sve ono dobro; propovijedanjem učvršćivao braću u vjeri te svojom riječju i blizinom poučavao o otajstvu kršćanske vjere. Bog je pomagao i činio da njegov trud, zalaganje i dobra volja urodi plodovima, rekao je propovjednik te zaključio citirajući sv. Pavla apostola u poslanici Korinćanima: „Ja zasadi, Apolon zali, ali Bog dade rasti." I vi ste kao biskup puno toga dobro zasadili na ovoj njivi Gospodnjoj, ali i zalijevali ono što su vaši predšasnici bili posijali, rekao je svećaru.

Poslanje biskupa je poslanje koje je imao sv. Ivan Krstitelj. Čuli smo kako je Ivan stajao s dvojicom učenika te ugleda Isus koji onuda prolazi i kaže: „Evo Jaganjca Božjeg!" To je uloga pastira, pokazivati na Krista. Biti znak koji upućuje, koji dovodi. Najbolji znakovi koji nas dovode do Krista su naši mučenici i sveci. Bl. Miroslav bio je Božji znak koji je ljude dovodio do Krista. Biti Božji znak, ne znači biti zaštićen od poteškoća i kušnja, već kroz iste ustrajati u pokazivanju na Jaganjca, napomenuo je propovjednik.

Ona dvojica učenika kad su došla do Isusa pitaju: „Učitelji gdje stanuješ", rekao je vlč. Jakovljević citirajući Evanđelje dana. Možemo prevesti i reći: Učitelji tko si ti? Isus odgovara: „Dođite i vidjet ćete." Svaki čovjek mora se osobno susresti s Isusom. A susrećemo ga u molitvi, sakramentima, pričesti. Ne negdje daleko i imaginarno, nego sad i ovdje. I ova misa, ovo zahvaljivanje, sve nas je dovelo do Isusa. Sad je na nama hoćemo li ga prihvatiti, kao što je to prihvatio Andrija, brat Šimuna Petra. Nakon što je on prihvatio Isusa, dovodi mu svog brata Petra. Nakon što mi prihvatimo Isusa dovodimo mu svoju obitelj, svoje prijatelje. I ja postajem znak koji dovodi ljude k Isus. I nas svećenik, biskup dovodi do Isusa, napose u svetim sakramentima, ali na nama je hoćemo li prihvatiti Isusa i ostati s njime, istaknuo je propovjednik.

Vlč. Jakovljević na kraju je istaknuo: „Onaj tko je pozvan da bude Kristov navjestitelj, svećenik-biskup, pozvan je da prvotno bude svima brat u vjeri. Djelovanje našeg biskupa i njegov život sažeo bih u tri rečenice: prvo - pastir kojeg resi molitva i jednostavnost. Zahvalni smo Bogu da imamo tu

mogućnost da često s nama moli i za nas. Koliko je već svete mise biskup imao za vaše drage pokojne i za nas žive. I ovu misu prikazuje za nas. Kao drugu karakteristiku djelovanja biskupa Milovana vlč. Jakovljević je istaknuo - blizak svećenicima i vjernicima. Rado pomaže na župama svećenicima te obilazi svoje vjerničko stado. Rado je među ljudima a ljudi ga rado imaju uza se. I treća velika značajka koja je obilježila djelovanje biskupa Milovana je da je veliki štovatelj bl. Miroslava Bulešića, posjeduje posebno istančan osjećaj za žrtvu i pravednost te podnošenje nepravde uz milost oprosta i ljubavi. Sve to proizlazi na jedan način iz biskupova gesla: „Graditi u ljubavi“, ali i njegove osobnosti.

„Draga braćo i sestre, i mi danas zajedno s našim svećarom zahvalimo Bogu za njegovo neumorno pastirsko služenje te molimo za nova duhovna zvanja u našoj Biskupiji i našoj župi. Oče biskupe, hvala vam što ste u našoj župi, kao i Biskupiji, Božji znak koji nas upućuje i dovodi do Krista. I kod ovog misnog slavlja dovedite nas do Jaganjca Božjeg koji oduzima grijeh svijeta“, zaključio je vlč. Jakovljević.

Na kraju misnog slavlja čestitku u ime župne zajednice izrekao je Frane Perković. Podsjetio je na proslavu 50. obljetnice svećeničke službe biskupa, u toj istoj crkvi, na blagdan patrona župe, sv. Kuzme i Damjana, 26. rujna 2014. Istaknuo je kako se župljani te župe osjećaju posebno počašćeni što posljednjih nekoliko godina imaju privilegij da im on često predvodi misu, obzirom da živi na području te župe. Vaša skromnost, jednostavnost, pristupačnost i ljubav kako prema Bogu i Crkvi tako i prema župljanima ove zajednice je neizmjerena, istaknuo je Perković, izrazivši biskupu najljepše želje za budućnost. Prigodni dar biskupu je u ime župne zajednice uručila mlada obitelj Etinger.

Na kraju je biskup Milovan napose istaknuo zahvalnost Bogu za sve dobro što mu je u životu podario te zamolio oprost za sve propuste, za ono što je trebao, a, u svojoj ljudskoj malenosti, nije mogao učiniti.

Po završetku misnog slavlja druženje je nastavljeno ispred crkve, na glavnom mjesnom trgu uz prigodno osvježenje.

Biskup Kutleša u Vrsaru predvodio misu zahvalnicu prigodom obnove i uređenja župne crkve

Vrsar, 14.1.2018. (IKA) - U vrsarskoj župnoj crkvi misom zahvalnicom pod predsjedanjem biskupa ordinarija Dražena Kutleše ta je župna zajednica 14. siječnja htjela svečano iskazati zahvalu Bogu, kao i svima onim koji su na bilo koji način pridonijeli realizaciji obnove i uređenja župne crkve. Pod crkve i stubište u kriptu opločeno je vrsarskim kamenom kirmenjak, postavljena je nova električna instalacija, sustav grijanja i hlađenja, nova sakristijska vrata te je obnovljen dio namještaja u sakristiji. Biskup Kutleša misno slavlje predvodio je u zajedništvu s župnikom domaćinom mr. Linom Zohilom i preč. Sergijem Jelenićem, kancelarom biskupije, a ispovijedao je karmelićanin Drago Marić.

Crkva u današnjem Evandjelju stavlja pred nas poziv koji se ne tiče samo duhovnih zvanja već svakoga čovjeka, naglasio je biskup u homiliji. Poput Ivana Krstitelja moramo znati prepoznati trenutak kada se treba povući na drugo mjesto i dati prednost onome kome su pripravljeni putovi. Jednako tako veliki uzor u nasljedovanju Isusa Krista su nam i učenici koji prvi podoše za njim na riječi „evo Jaganjca Božjega“. Tako se događa i u povijesti spasenja svakoga čovjeka, Bog je taj koji daje inicijativu, iako mi toga možda nismo ni svjesni, on je poput Milosrdnog oca koji čeka sina da se vrati u Očev dom. Tek kada mi počnemo tražiti spoznamo da je Bog uvijek bio uz nas, ali mi toga nismo bili svjesni. Isus nadalje postavlja pitanje „Što tražite?“, istaknuo

je biskup te nastavio: „To je pitanje bilo postavljeno i učenicima koji su ga iskreno tražili, ali farizejima kako i svima drugima. Pitanje je to koje se odnosi na smisao našega života i što mi u svojem životu želimo“. Postoje tri globalne skupine odgovora na to pitanje, rekao je biskup, oni koji traže samo materijalnu sigurnost i bogatstvo, zatim oni koji teže za vlašću i slavom uzdajući se u svoje talente, te treća skupina je ona koja nadasve traži mir s sobom i s drugim ljudima. I mi smo pozvani da budemo u miru u prvom redu sa samim sobom, sa svojom savješću, naglasio je mons. Kutleša. Na to Isusovo pitanje oni ga pitaju jednostavno „Gdje stanuješ?“, ne pitaju ga o trivijalnim stvarima o kojima mi danas često razgovaramo, htjeli su ga jednostavno slijediti. Isus ih poziva da ga slijede, no ne samo prema njegovim riječima, već prvenstveno prema njegovim djelima, primjerom. I mi smo danas pozvani upravo tako slijediti Isusa Krista, naglasio je biskup te kao izvrstan uzor u tome istaknuo sv. Andriju, koji je odmah nakon što je upoznao Isusa doveo k njemu svoga brata Šimuna Petra. Glavna poruka koju možemo ponijeti s ove mise je upravo pitanje „Po čemu Bog prepoznaje čovjeka?“, naglasio je biskup na kraju. Bog gleda kakav je čovjek, ali ne samo ono što je učinio već i što je mogao i trebao sa svojim talentima učiniti u životu, koliko je u svojim životnim okolnostima surađivao s Božjom milošću, koliko je svoj život predao u Božje ruke i je li svojim životom davao slavu Bogu, zaključio je propovjednik.

Na kraju misnog slavlja okupljenima se obratio župnik domaćin Zohil, koji se osvrnuo na povijest izgradnje župne crkve u Vrsaru. Prva razmišljanja o potrebi gradnje nove i znatno veće župne crkve pojavila su se u Vrsaru oko 1800. jer se tada broj stanovnika znatno povećao. Po dopuštenju porečkog biskupa Francesca Polesinija, vrsarski župnik Francesco Raguzzi 1. ožujka 1804. godine blagoslovio je kamen temeljac nove vrsarske župne crkve koja se trebala nalaziti baš na ovome mjestu. Prvi radovi na izgradnji započeli su te iste 1804. godine, a već 1805. zidovi crkve bili su podignuti do visine od 4 m. Međutim, radovi su zaustavljeni po uspostavi francuske (Napoleonove) vlasti. Francuzi su odmah po dolasku u Vrsar prodali sav materijal pribavljen za gradnju nove crkve i porušili postojeće zidove i sve rasprodali.

Pogled na Franciskanski katastar iz 1820. godine otkriva samo katastarsku česticu na kojoj su nacrtane građevinske konture današnje crkve, a kakva će biti izgrađena tek 1934. godine. Projekt izgradnje crkve pokušao se bez uspjeha u više navrata oživjeti u drugom desetljeću XX. stoljeća, no današnja župna crkva izgrađena je tek 1934. godine i posvećena 1935. godine po rukama biskupa Trifuna Pederzollija, o čemu govore i spomen ploče na ulazu u crkvu. Crkva, prema projektima, nikada nije dovršena, nego je zbog velike gospodarske depresije koja je zahvatila čitav svijet 30-ih godina XX. stoljeća, ostavljena nedovršena. Zbog nedostatka novčanih sredstava, u odnosu na izvorni nacrt, crkva je pojednostavljena. Crkva se gradila od vrsarskog kamena, postupno i u fazama počevši od 20-ih godina XX. stoljeća, i to usporedo s rušenjem stare župne crkve koja se nalazila na gradskome trgu. Gradili su je zidari iz obitelji Gerometta. Danas s velikom zahvalnošću i divljenjem gledamo na te ljude – Vrsarane – koji su 20-ih i 30-ih godina, u doba najveće gospodarske krize, u nemogućim prilikama između dvaju ratova i općoj neimaštini, odvažili graditi ovako velebnu crkvu – podignuti Dom Gospodnji i ostaviti ga nama u nasljeđe kako bismo ga mi dovršili, rekao je župnik. Spomenuo je i prethodne župnike: vlč. Jelovca u čije je vrijeme izgrađen zvonik i napravljen novi krov župne crkve, vlč. Matiku za čije je vrijeme obnovljen župni stan,

postavljeni novi prozori, vitraji te nabavljen je novi drveni oltar.

Zahvalio je i svim tvrtkama i radnicima koji su radili na obnovi crkve, kao i svim dobročiniteljima. Tehničke podatke izvedenih radova iznio je Maurizio Malusa iz tvrtke Zaštita Inženjering i Konzalting iz Rovinja koja je projektnu dokumentaciju izradila zajedno sa tvrtkom Bilumen d.o.o. Na kraju se okupljenima obratio zamjenik načelnika Općine Vrsar Franko Štifanić te se osvrnuo na kulturno-povijesnu baštinu vrsarskog kraja. Istaknuo je da bez zajedništva ne bi bilo svih radova obnove koji su do sada provedeni na raznim crkvama: Sv. Jurja, Sv. Foške, Sv. Andrije, Sv. Antuna, Sv. Petra, te sada župne crkve. Da nije bilo tog zajedništva, u maloj sredini kao što je naša do tih obnova ne bi bilo došlo, istaknuo je Štifanić. Preostaje obnova Svete Marije od Mora i veliki kompleks sv. Mihovila nad Limom.

Biskup Kutleša na kraju je istaknuo kako Porečka i Pulska biskupija ima ukupno 550 crkava. Zapičamo li se u kakvim su okolnostima i teškoćama naši preci izgradili te crkve, „gradi li crkvu novac i materijalno bogatstvo ili nešto drugo?“ Ja vjerujem da je ono nešto drugo, a to je pitanje vjere. I mi sami u životu imamo puno nedaća, no ako imamo povjerenja jedni u druge, ako postoji zajedništvo dolazi do obnova i gradnji. Biskup je na kraju u ime Biskupije zahvalio svima koji su pomogli u tim radovima i potakao ih da budu ljudi koji čine dobro, ne samo i u crkvi već i oko sebe. Na kraju je posebnu zahvalu uputio župniku, vlč. mr. Zohilu, koji je onaj spiritus movens oko kojega se sve okreće. Zahvalio mu je na svom trudu i mucu koju je uložio u te radove. Nakon mise druženje je nastavljeno ispred crkve uz prigodno osvježenje.

Svečana Večernja uoči svetkovine sv. Stošije

Nadbiskup Puljić zaslužnim pojedincima i institucijama uručio Priznanje sv. Stošije za njihov doprinos u životu župe, javnom i kulturnom djelovanju od općeg dobra

Zadar, 14.1.2018. (IKA) - „Ponosni smo što imamo tako uzornu ženu, sv. Stošiju, kao nebesku zaštitnicu. Zahvalni smo i našim precima što su je voljeli, štovali je i na mlađe generacije prenosili odanost sv. Stošiji, prije dvanaest stoljeća. Zadar i Zadarska nadbiskupija našli su u njoj izvrstan primjer života, ures Grada Zadra i Nadbiskupije. Zato joj kličemo 'Popjevkom veselom blagdan objavite, Stošiju blaženu, Zadrani častite!', poručio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić u propovijedi svečanoga misnog slavlja sa svečanom Večernjom koje je u nedjelju 14. siječnja, uoči svetkovine sv. Stošije, predvodio u katedrali Sv. Stošije u Zadru. Koliko je Stošija svojim moćnim zagovorom pratila život Zadrana, potvrđuje i činjenica da je zadarska katedrala prvotno bila posvećena apostolskom prvaku sv. Petru; ali od 9. st., kako je biskup Donat donio moći sv. Stošije u Zadar kao dar za posredovanje mira između Istoka i Zapada, zadarska prvostolnica nosi ime te ranokršćanske mučenice podrijetlom Rimljanke, mučeništvom Srijemkinje, a štovanjem Zadranke.

Dok su sv. Stošiju na Božić 304. g. u Srijemskoj Mitrovici, za vrijeme progona kršćana od strane cara Dioklecijana spaljivali na lomači, „vjeru je svjedočila i pjevala“. Zato se zove Uskrsnica - Anastazija. Ničeg se nije bojala. Kad se opredijelila za Isusa, ni u smrti je nisu mogli razdvojiti od Krista. U jeku žestokih progona kršćana činila je djela ljubavi, tješila je i hrabrila klonule i nemoćne. Kad joj je prefekt Lirika Probo prigovorio zašto to čini, zašto ispovijeda vjeru u Krista kad su oni to zabranili, zašto pomaže utamničanim kršćanima. Na ta je pitanja jasno odgovorila: 'Da, bez straha sam to činila, pomagala

kršćanima, pazila ih kao zjenicu oka svoga. Hrabrila sam ih, tješila u nevoljama i noge im cjelivala, kako umorni i iscrpljeni ne bi klonuli, podsjetio je mons. Puljić na Stošijine riječi, predane Crkvi kao zapis njenog svjedočanstva.

Nadbiskup Puljić podsjetio je da se na svetkovinu sv. Stošije slavi i dan međunarodnog priznanja Republike Hrvatske. Uz taj dan „prisjećamo se i ratnih dana tjeskobe koju smo proživljavali. Jedina nada nam je bila krunica koju su branitelji nosili, sklopljene ruka i povjerenje u Boga. Ali nismo gubili nadu. Imali smo povjerenje u Boga koji vodi povijest naroda i pojedinaca“, rekao je mons. Puljić, poželjevši „da bismo nakon svega što smo proživjeli, sada trebali gledati drugim očima. Da se sad ne izgubimo. Da nam se sada pamet ne pomuti. Nego istim povjerenjem, zahvalni Bogu što ga možemo slaviti, gledati drugim očima na narodnu i svjetsku povijest koja se odvija“. Nadbiskup je poželio da hrvatski narod u sadašnjem vremenu ne napušta svoja ognjišta i svetišta.

„Koliko god bili slabi, Bog nas osposobljava sakramentom krštenja i drugim sakramentima, da činimo silna djela. Ne samo osposobljava, nego nas i poziva, potiče i želi da budemo činitelji dobra, da nam ne dojadi činiti dobro. Da se ne umorimo, da budemo svjedoci njegove dobrote u narodu i obitelji. Bog je dao čovjeku u njegovoj neznatnosti da čini silne stvari i pobjeđuje sebe, zlo i neprijatelja. To se osobito očitovalo u životu sv. Stošije“, istaknuo je mons. Puljić.

Na kraju svečanoga liturgijskog slavlja, nadbiskup Puljić je zaslužnim pojedincima i institucijama uručio Priznanje sv. Stošije za njihov doprinos u životu župe, javnom i kulturnom djelovanju od općeg dobra. „Time svi zajedno na simboličan način zahvaljujemo Bogu kako i u ovo vrijeme zavodljivog poganskog mentaliteta djeluje duh sv. Stošije. Među nama ima divnih, odvažnih pojedinaca, vjernika i institucija koji se ne srame svog uvjerenja pa hrabro svjedoče ono u što vjeruju. Uz to, poput sv. Stošije, pomažu, služe potrebnima, bodre klonule i brane ugrožene. Taj duh sebedarja osobito smo osjetili u teškim danima stradanja u Domovinskom ratu“, rekao je nadbiskup Puljić, u zahvalnosti Bogu što duh sv. Stošije i danas živi.

Priznanje sv. Stošije dobili su: za svjedočanstvo vjere u službi župne zajednice i potreba Crkve, kao sakristani i osobe koje vode brigu o liturgijskom ruhu i posudu, pjevači i predmolitelji, osobe koje čiste i uređuju crkvu: Milan Jurić, župa Rođenja sv. Ivana Krstitelja, Biograd – Kosa; Mira Kapović rođ. Vučetić i Luzarka Čepić, župa sv. Jurja, Vir; Katica Kustić ud. Ivana, Bezgrešno začće BDM, Barbat; Darija Santini, Uznesenje BDM, Belafuža, Zadar; Silvija Bukulin, katedralna župa sv. Stošije, Zadar; s. Jozefina Bagarić, Bezgrešno začće BDM, Puntamika, Zadar i Mafalda Vukoša, Sv. Nikola, Crmo; članovi Društva Srca Isusova i Marijina za aktivnosti u župi Rođenja BDM, Benkovac.

Marica Deur za odanu zauzetost u Nadbiskupskom sjemeništu Zmajević Zadar u kuhinji, dr. med. Marko Prenda za osobitu zauzetost oko zdravstvene skrbi sjemeništaraca. Rade Šimičević, ravnatelj zadarske Gimnazije Vladimira Nazora, voditelj Županijskog stručnog vijeća ravnatelja Srednjih škola u Zadarskoj županiji, za osobiti angažman na području odgoja i obrazovanja. Mo. Ivo Nižić i zbor Condura Croatica Zadar kojeg mo. Nožić vodi, za doprinos u području vjere i kulture, liturgijske glazbe i bogato glazbeno stvaralaštvo i djelovanje. Oratorij 'Svit za Spasom vapije' autora mo. Nižića izveden je nedavno u zadarskoj katedrali u sklopu manifestacije 'Krševanovi dani kršćanske kulture'. Dr. Stipan Kujundžić Šuntiće, slikar, za izložbenu darovnicu 'Portreti zadarskih nadbiskupa i svetaca zaštitnika Zadra', izloženu također u sklopu te manifestacije u Gradskoj loži u

Zadru, a potom je dr. Kujundžić daruje u trajno vlasništvo Zadarske nadbiskupije.

Za hrabrost i angažman u izloženosti prirodnim nevoljama, požarima i poplavama, za visoki stupanj spremnosti u obrani ugroženih ljudi i imovine ugrožene požarima na kopnu, priobalju i otocima: Protupožarna eskadrila (PPE) 93. zrakoplovne baze Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane (HRZ i PZO) Oružanih snaga RH iz vojarnje 'Pukovnik Mirko Vukušić' iz Zemunika, uime koje su Priznanje primili bojnici Tomislav Vacenovski i Darko Kučej te Javna vatrogasna postrojba Zadar, uime koje je Priznanje sv. Stošije primio njen zapovjednik Željko Šoša, za učinkovito gašenje požara diljem Hrvatske i pomoć kod velikih poplava koje su u jesen 2017. g. bile zahvatile zadarsko područje.

Bojnik Vacenovski rekao je da je čast primiti Priznanje zaštitnice Grada Zadra. „Ono je zahvala svim pilotima i tehničkom osoblju za sve što čine u obrani od požara. Obranili smo Zadarsku županiju i cijelu Hrvatsku od požara u sezoni koja je ocijenjena sezonom najintenzivnijeg djelovanja zračnih protupožarnih snaga. U Zadarskoj županiji sudjelovali smo u gašenju oko 100 požara u 2017. g., a posebno se ističu požari u okolici Zadra i Benkovca 21. kolovoza 2017. g. Toga dana zračne snage gasile su više požara koji su se na pojedinim lokacijama spojili u jednu vatrenu frontu. No, uspjeli smo sve požare staviti pod nadzor, a samo toga dana izbačeno je oko tisuću vodenih bombi. To je bio i najveći broj izbačenih vodenih bombi u jednom danu. Također, na požarima kod Zadra i Benkovca proveli smo oko 90 sati naleta na požarištima, što je najveći broj provedenih sati u akcijama gašenja požara u jednom danu u cijeloj protupožarnoj sezoni“, rekao je bojnik Vacenovski, u zahvalnosti što je i Zadarska nadbiskupija uz proslavu svoje zaštitnice sv. Stošije, koja je u vatri osuđena gorjela zbog vjernosti Kristu, prepoznala njihovo vrijedno djelovanje.

U misi su koncelebrirali vojni biskup Jure Bogdan, kanonici Stolnog kaptola sv. Stošije i drugi svećenici, među ostalima i Josip Knežević, rektor i Marko Mikić, vicerektor Bogoslovnog sjemeništa u Sarajevu, kao izaslanici vrhbosanskog nadbiskupa, kardinala Vinka Puljića. Na kraju slavlja, biskupi i svećenici su otišli u pokrajnu lađu sv. Stošije pred svetičin sarkofag u kojem poživaju njene moći, kojeg je nadbiskup Puljić pokadio, uputivši molitvu za potrebe cijelog hrvatskog naroda, njegovu sadašnjost i budućnost.

Nadbiskup Nikola Eterović posjetio HKS

Zagreb, 15.1.2018. (IKA) - Hrvatsko katoličko sveučilište u ponedjeljak 15. siječnja posjetio je apostolski nuncij u Saveznoj Republici Njemačkoj Nikola Eterović, naslovni nadbiskup Cibalae. U razgovoru s prof. dr. Željkom Tanjićem, rektorom HKS-a, i prof. dr. Emilijem Marinom, prorektorom za međunarodnu suradnju na HKS-u, nadbiskup Eterović informirao se o razvoju i rastu te o budućim planovima Sveučilišta. Rektor Tanjić zahvalio je mons. Eteroviću za iskazivanje brige i zanimanja za Sveučilište te za mnoge knjige darovane Sveučilišnoj knjižnici. Nakon susreta kojemu je nazočio i direktor tvrtke Sollicitudo mons. Enco Rodinis, uslijedilo je zajedničko razgledanje Kampusa Hrvatskoga katoličkog sveučilišta.

Svetkovina sv. Stošije, zaštitnice Zadarske nadbiskupije i naslovnice zadarske katedrale

Svečano misno slavlje predvodio biskup Vjekoslav Huzjak
Zadar, 15.1.2018. (IKA) - Na svetkovinu sv. Stošije, zaštitnice Zadarske nadbiskupije i naslovnice zadarske katedrale, svečano koncelebrirano misno slavlje u zadarskoj prvostolnici 15. siječnja predvodio je bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak. „Snaga i izbavljenje čovjeka je u Bogočovjeku, u Isusu Kristu. Nema drugog imena pod nebom po kojem se možemo spasiti. To je tlo i snaga iz koje je izrastao i život sv. Stošije. Gledajući naš kršćanski život u svjetlu Stošijina života, zapitajmo se jesmo li spremni i mi danas dati svoj život iz svjedočanstva za Krista“, potaknuo je mons. Huzjak u propovijedi. „Netko bi mogao reći za Stošiju žena, krhka, u vremenu kad žena nije imala posebnu poziciju i ulogu u društvu. Bila je iz patricijske obitelji. Morala se protiv svoje volje udati za rimskog patricija Publija. Nije mogla izraziti svoje htijenje, da bude poštovano. Ali Stošija je već bila urasla u Krista. Već je svoj život odlučila posvetiti Bogu i usmjerila ga je u pravom smjeru. Zato se suprotstavlja, ne na način da se nije udala, nego kako da čuva svoje djevičanstvo koje želi posvetiti Bogu. Bijes muža je planuo i zatvorio je u kućni pritvor. U tom pritvoru tješio ju je budući mučenik, svetac Krševan, kojeg Zadar također slavi kao svog zaštitnika“, rekao je mons. Huzjak.

Biskup je podsjetio da je Stošija od svoje majke primila vjeru, snagu predanja Bogu i svijest da je Bog temelj i snaga našeg života, da nema drugoga. U obitelji je susrela Krista, kao gnijezdu iz kojeg je izrasla vjera koja je njeno srce, nutrinu i tijelo preobrazila u posvećenje Bogu. „Na tu nas vjeru poziva Krist. Tu vjeru priziva apostol Pavao kad pita 'Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove?'. Tko nas može rastaviti, ako smo urasli u Krista. Nema toga čovjeka, bogatstva, vlasti ni prisile. Bog je onaj koji svoje drži i podržava“, poručio je mons. Huzjak. Zato je cijeli Stošijin život, i nakon smrti njenog muža, svjedočio njenu vjeru. Rasprodala je imanje i dala sirotinji. Posvetila se ljudima koji su bili progonjeni zbog vjere u Krista, rekao je biskup Huzjak, dodavši kako je Stošija znala da će je iz svih nevolja i tjeskoba izbaviti Bog.

Stošija je točno odredila za koje će vrijednosti živjeti, dati svoj život i umrijeti. I nije se kolebala ni u jednom času. Prionuvši uz Krista, išla je ravno k njemu. Znala je radi kojih se vrednota isplati dati život. To je živjela svim srcem, dušom i tijelom. Zato je Stošija nama uzor. Ali, nije nama samo daviti se njenom životu i svjedočanstvu. Nego je nama kao kršćanima u svijetu koji sve više postaje neprijateljski prema Bogu i Crkvi, pitati se koje su to vrijednosti, za što sam ja spreman dati svoj život, potaknuo je biskup Huzjak, upozorivši da ne živimo kao da Boga nema. Da se ne damo zavoditi onime što nas udaljava od Krista. Spominjući napade na Crkvu, upozorio je da se Crkvu u javnosti uglavnom doživljava kao izvor skandala. „Zamislimo vrijeme sv. Stošije, kad je biti kršćanin značilo svaki dan moći biti bačen zvjerima, ubijen. Danas doživljavamo napade lažima. Ako u nama djeluje ljubav Kristova i Krista svjedočimo svijetu, ništa nas ne može rastaviti od njegove ljubavi“, rekao je biskup, u tom vidu spomenuvši polemike oko Istanbulske konvencije. „To je pitanje kršćanske antropologije, kršćanskog nauka o čovjeku. Priča o nasilju tu je samo pokrov za ono što se hoće postići. Tko bi bio protiv da se suzbija nasilje svake vrste? Nasilje je, nažalost, postalo globalna igra. I djeca igraju kompjuterske igre pune nasilja. To znači da u čovjeku nedostaje Božje ljubavi i zauzetosti za čovjeka, kako je živjela sv. Stošija. Ona je iz ljubavi prema Kristu brinula za progonjene i potrebne, ne iz koristoljublja. Iz ljubavi prema Kristu svoj život je posvetila čovjeku“,

poručio je biskup, potaknuvši da tako možemo činiti i mi svaki dan u svojim sredinama. „Možemo unositi Božju ljubav koja jedino može spasiti svijet i izvesti na pravi put. Možemo odgajati djecu ljubavlju i vjerom, da ta dva stožerna trenutka nose čovjeka kroz cijeli život“, rekao je bjelovarski biskup, podsjetivši da su naši preci nosili vjeru u srcu, a iz vjere je izrasla ljubav prema Bogu i čovjeku i to je živjela sv. Stošija. To je poziv i nama da gradimo međusobne odnose na onome što je Božje, jer to nas jedino može spasiti. Koje vrijednosti vode naše živote? Često susrećemo ljude koji su spremni odreći se vjere zbog novca, vlasti, prolaznoga i materijalnoga, upozorio je Huzjak, spomenuvši u tom vidu korupciju.

Krajem listopada 2017. g. mons. Huzjak bio je u Rimu na simpoziju o budućnosti Europe, gdje je citirana misao Roberta Schumana, zagovaratelja ujedinjene Europe. „Govoreći o Europi kao demokraciji, Schuman je rekao: 'Demokracija će biti kršćanska ili je neće biti. Ne bude li kršćanska, onda će kliziti u korupciju, a korupcija nužno vodi u diktaturu'. Jednostavna formula koju možemo gledati oko sebe, u Hrvatskoj i svijetu. Ako nema kršćanskih načela koja vode i stvaraju odnose među ljudima, ako kršćanski principi ne vode ljude koji odlučuju na visokim razinama, poduzeća, banaka, politike i gospodarstva; ako oni budu vođeni koruptivnim principom, a korupcija znači uzeti ono što nije moje, to je krađa. Ako sam spreman uzeti ono što nije moje, to znači da demokracija koju ja živim nije kršćanska. Ona je daleko od Krista, daleko je od kršćanstva. Korupcija vodi u diktaturu kad se vidi da se dalje ne može, jer politika traži spas čvrstom rukom“, upozorio je biskup Huzjak.

Bjelovarsko-križevački biskup čestitao je drevnoj Zadarskoj Crkvi svetkovinu zaštitnice koja u sebi sjedinjuje otajstvo Božića (kad je mučena) i Uskrsa, životom i imenom (Anastazija, Uskrsnica), u zahvalnosti Bogu koji nas čini jednom svetom i katoličkom Crkvom, sjedinjujući nas osobito u trenucima kad slavimo nebeske zaštitnike „koji su izabrani od naših predaka da bdiju i prate svojim zagovorom i molitvom rast i život Crkve“.

Na početku mise, u pratnji zadarskog nadbiskupa Želimira Puljića i svećenika, među kojima je bio i fra Andrija Bilokapić, provincijal Franjevačke provincije sv. Jeronima, mons. Huzjak pokadio je moći sv. Stošije pred mramornim sarkofagom gdje se nalaze, u pokrajnoj lađi katedrale, podno velike slike sv. Stošije koja je prikazuje raširenih ruku u okovima; odozdo je muče mučitelji, a odozgor je pohode anđeli pjesmom, približavajući vijenac slave na njenu glavu. Biskup je okadio i Stošijin relikvijar, oblik njene glave i poprsja, izložen pokraj velikoga križa Raspetoga u prezbiteriju katedrale. Svečano pjevanje predvodio je Katedralni zbor sv. Stošije pod ravnanjem dirigenta mo Žana Morovića i u orguljaškoj pratnji Dragana Pejića.

Objavljen Proglas Feste sv. Vlaha 2018. godine

Dubrovnik, 15.1.2018. (IKA) - „U Dubrovniku je sve počinjalo i završavalo zazivom Neba na čovjekova djela: 'Uime Boga svemogućega i slavne Gospe Djevice Marije, naše odvjetnice i gospodina sv. Vlaha, slavnog mučenika i milosnog branitelja i guvernera uzvišenog i glasovitog grada Dubrovnika“, riječi su kojima započinje Proglas Feste sv. Vlaha 2018. godine.

U nastavku proglaša piše kako „jednostavna, nikad do dna proniknuta legenda o sv. Vlahu i njegovoj obrani slobode stoji u temeljima postanka i opstanka ovoga i ovakvoga Grada“, te se podsjeća na pobožnu predaju o tome kako se produhovljeni sjedi starac javio i predstavio župniku dum

Stojku noću, „da događaj bude još tajanstveniji“, riječima: „Ja sam sv. Vlaho, biskup od Sebaste i mučenik. Poslan sam od Boga da branim Grad.“

Od tada Parčeve slike i kipovi ukrašavaju oltare, crkve, palače i mire, nabraja se u proglasu i nastavlja svečanim tonom kako Parčev duh bdije nad Gradom i biskupijom, prati nas kad hodimo kopnom, plovimo morem ili letimo nebom, u pozlaćenim relikvijarima prošeta Gradom na dan Feste, te po okupljenim barjacima, svećenicima, biskupima i hodočasnici razasla svoj blagoslov štovateljima diljem svijeta.

Proglas upućen svekolikom puku Grada, biskupije, domovine, svijeta i štovateljima sv. Vlaha završava stihovima: „Tako je bilo./ tako će biti, /Neće nam dušmanin/ naškodit prijek./ O, sveti Vlaho, ti nas štiti/Iz dana u dan,/iz vijeka u vijek“.

Proglas kojim se potiče i poziva na sudjelovanje u ovogodišnjoj Festi sv. Vlaha potpisuju festanjuli kapetan Nedjeljko Zelen, zanatlija Ivo Mazavac, rektor crkve sv. Vlaha mons. Toma Lučić i dubrovački biskup mons. Mate Uzinić.

Svetkovina sv. Stošije proslavljena u Biogradu

Biograd n/m, 15.1.2018. (IKA) - Dan Grada Biograda n/m i blagdan biogradske nebeske zaštitnice sv. Stošije svečano je proslavljen u ponedjeljak 15. siječnja u župi sv. Stošije u Biogradu n/m. Koncelebrirano misno slavlje u biogradskoj župnoj crkvi Sv. Stošije predvodio je vojni biskup Jure Bogdan. Uz biogradskog župnika mons. Ivana Mustača, među svećenicima koncelebrantima bio je i mons. Juraj Batelja, kanonik zadarskog Stolnog kaptola sv. Stošije.

„Mučeništvo sv. Stošije svjedoči o snazi vjere kršćanske zajednice iz trećeg i četvrtog stoljeća u našim krajevima. Podsjeća nas na brojne ranokršćanske svjedoke vjere iz Panonije i Ilirika: Siska, Cibalae (Vinkovci), Srijemske Mitrovice, Salone (Solin), Istre, na prvu evangelizaciju u našim krajevima. Podsjeća na susret antičke filozofije i rimske religije s kršćanskom evangeoskom porukom. Bio je to susret svjetonazora koji u mnogočemu imaju različite poglede o svijetu, životu i čovjeku. Antički pogled na svijet prožimao je zakonodavstvo i dominirao je u svim strukturama vlasti. Kršćanska poruka je snažna ukoliko je utjelovljena u svakodnevni život kršćana, kako nekad, tako i danas“, rekao je mons. Bogdan, istaknuvši da je Crkva od početaka prepoznavala svece koji su kreposno živjeli i život položili za Boga. „U nevoljama, progonstvima i u svako drugo vrijeme, sveci su svjetionici kršćanskoj zajednici. Ako su oni mogli, zašto ne bismo i mi mogli kršćanski živjeti“, potaknuo je mons. Bogdan istaknuvši „da nas sveci pozivaju da slijedimo Isusa i u današnje doba koje je sve manje sklono Isusovoj poruci“. Biskup je rekao da i mi doživljavamo sukob materijalističkog pogleda na svijet i kršćanske objavljene poruke. „Umjesto da se dijaloški traže najbolja rješenja, u zapadnoj kulturi sve više se pribjegava javnom linču kršćanskih svetinja i službenika. Ne biraju se riječi ni sredstva ni metode. Uime slobode govora, sve je glasnjiji govor mržnje prema kršćanima i Crkvi. Kršćanski vjernik se znao i znat će i s time nositi. Odgovor je uvijek isti: život po vjeri, suobličen Kristu, svetost života“, poručio je mons. Bogdan.

Stošijin dosljedan kršćanski život i zauzeto apostolsko djelovanje među kršćanima i poganima nisu mogli biti nezamijećeni, no ona je odoljela kušnji. „Smrtnom presudom uglednoj rimskoj građanki s ostalim kršćanima, vlast je htjela poručiti da nema nikakvog kompromisa s kršćanima. Oni moraju nestati s lica zemlje. Suđenjem svetoj Stošiji

osuđeno je daleko više od jednog čovjeka. Osuđena je misao, ideja, poruka, sloboda izbora. Osuđen je kršćanski svjetonazor. Osuđena je jedna Crkva", istaknuo je mons. Bogdan, dodavši da je glavna krepost sv. Stošije i svih mučenika od starog Rima do danas postojanost, ustrajnost u vjeri do smrti.

Istaknuvši da sveci, mučenici nisu prošlost, biskup Bogdan je podsjetio na mučenike biskupe, svećenike i vjernike laike u komunizmu, a sada osobito iz Azije, Bliskog Istoka i Afrike. Nadahniteljskim primjerom koji zadivljuje spomenuo je pakistanku Asiu Bibi osuđenu zbog bogohuljenja, koja je pred sućem rekla: 'Jedini moj zločin, u mojoj velikoj zemlji koju jako volim, jest to što sam katolkinja. Osuđena sam zato što sam kršćanka. Vjerujem u Boga i u Njegovu veliku ljubav. Ako ste me vi osudili na smrt zato što volim Boga, ponosno ću žrtvovati svoj život za Njega'. Čestitavši Biograđanima Dan Grada i blagdan njihove zaštitnice za koju su se duhovno pripremali devetnicom, mons. Bogdan poželio je da sv. Stošija „bude nadahnuće za naš kršćanski život i ustrajnost u vjeri u zgodno i nezgodno vrijeme, da budemo kršćani po mjeri evanđelja, svjetlo svijeta u sadašnjem vremenu, kao što je bila sv. Stošija u svom vremenu. To će biti najbolja proslava Boga, svetaca i mučenika".

Zaključena svetkovina sv. Stošije, zaštitnice Zadarske nadbiskupije

Zadar, 15.1.2018. (IKA) - „Svetost se ne sastoji u tome da se hvalimo kako smo vlastitim silama ispunili neku psihofizičku disciplinu i dosegli neko uzvišeno stanje uma. Svetost je u tome da ponizno i strpljivo, iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu, prihvaćamo velike i male izazove života, da u svemu tražimo Božju volju, a ne svoju. Svetost je spremna uhvatiti se u koštac sa svim problemima jer crpi snagu iz Isusa Krista i njegova križa", poručio je vojni biskup Jure Bogdan na svečanom koncelebriranom slavlju koje je na svetkovinu sv. Stošije, zaštitnice Zadarske nadbiskupije i naslovnice zadarske katedrale, predvodio u ponedjeljak 15. siječnja u zadarskoj prvostolnici. Sveta Stošija, 'najslavnija građanka Zadra', čiji je kult štovanja raširen na kršćanskom Istoku i Zapadu, podnijela je mučeništvo na Božić 304. g. u Srijemskoj Mitrovici, za vrijeme progona cara Dioklecijana. Stoga je u svjetlu božićnog otajstva Božjeg utjelovljenja biskup Bogdan u propovijedi razmatrao kako „sv. Stošija i drugi kršćanski mučenici svjedoče o temeljnom suglasju ljudske naravi i svjetla vjere".

„Ateizam 19. i 20. st. proglasio je: 'Bog je mrtav! Bog ne postoji!' Hoće li pogubne ideologije 21. st. proglasiti: 'Čovjek je mrtav! Čovjek ne postoji!?' Čini se da im je to cilj!? Jer prema njima ne postoji univerzalna ljudska narav?! Oslušivanjem glasa prirode, Božjeg stvorenja, očuvat ćemo naše obitelji i čitavo društvo od pogibeljnih umotvorina i apstrakcija bez temelja u stvarnosti", poručio je mons. Bogdan, istaknuvši: „Nije potrebno biti katolik ili kršćanin kako bismo uvidjeli temeljne istine o spolnosti, braku i obitelji. Realistična filozofska antropologija promatra cjelokupnu stvarnost čovjeka kao jedinstvene osobe, obdarene duhom i tijelom, ne svodeći ga ni na apstraktni um ni na biološko-kemijski sustav. Unatoč zaglušne buke glasova koji se dižu protiv Katoličke Crkve i njenog nauka, ne smijemo zaboraviti da na području spolnosti i obitelji Crkva ponajprije naučava ono što je prirodom već upisano u ljudsku narav i savjest, a Evanđeljem samo potvrđeno i usavršeno. Vjera ne sputava narav, nego je oslobađa grijeha kako bi se potpuno mogla ostvariti u slobodi, istini i ljubavi.

Tada čovjek postaje kadar razviti nesebičnu plodnost koja se krije u pšeničnom zrnu". Pšenično zrno, koje je bilo i Isusov životni put, slika je spremnosti na žrtvu, ali istodobno predstavlja nadu. „Govoreći o uskrsnuću, sveti Pavao koristi sliku pšeničnog zrna koje se nakon smrti preobražava u novi život. Tako križ postaje ključ kojim nam se otvaraju vrata Neba", rekao je vojni biskup.

U propovijedi je upozorio da se u naše vrijeme javljaju neke skupine koje nijeću postojanje univerzalne ljudske naravi, nijeću postojanje svojstava koja pripadaju čovjeku ukoliko je čovjek". Podsjetio je na riječi pape Franje iz apostolske pobudnice Radost ljubavi: „Rodna ideologija zamišlja društvo bez razlika između spolova, čime dokida sam antropološki temelj obitelji. Zabrinjava činjenica što se neke od tih ideologija nastoje nametnuti kao jedoumlje koje određuje kako treba odgajati djecu. Nemojmo pasti u grijeh nastojanja da zamijenimo Stvoritelja. Mi smo stvorenja, nismo svemoćni. Stvaranje je prije nas i mora biti primljeno kao dar. Istodobno, pozvani smo čuvati naše čovječstvo, a to znači prije svega prihvatiti ga i poštivati takvo kakvo je stvoreno".

Svetkovina sv. Stošije, kojom u Zadarskoj nadbiskupiji završava božićno vrijeme koje je „Crkva intenzivno živjela na ljudskoj, obiteljskoj, društvenoj i liturgijskoj razini, snažan je poticaj da božićno otajstvo Bogoutjelovljenja prenosimo u svakodnevicu, u prostore u kojima živimo i radimo, u naše obiteljske, društvene i međuljudske odnose. Neka nam sv. Stošija izmoli milost da postanemo pšenično zrno koje će donijeti obilat rod na korist braći i sestrama i na veću slavu Božju", potaknuo je mons. Bogdan, naglasivši da je sv. Stošija hrabra žena koja je u Isusu Kristu pronašla smisao i ispunjenje svog života sve do mučeničke smrti.

Na dan međunarodnog priznanja Hrvatske, potaknuo je na molitvu i za potrebe hrvatskog naroda i domovine.

Večernjim slavljem u kojem su sudjelovali brojni vjernici i hodočasnici i iz obližnjih biskupija, zaključena je proslava nadbiskupijske zaštitnice Anastazije. U misi su koncelebrirali zadarski nadbiskup Želimir Puljić, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, dubrovački biskup Mate Uzinić, šibenski ordinarij i umirovljeni biskup Tomislav Rogić i Ante Ivas, gospičko-senjski ordinarij i umirovljeni biskup Zdenko Križić i Ante Ivas i brojni svećenici iz cijele Hrvatske.

U orguljaškoj pratnji Dragana Pejića, pjevanje je predvodio Katedralni zbor sv. Stošije pod ravnanjem regens chorijsa zadarske katedrale Žana Morovića. Zbor je za svečanu prigodu Stošijine svetkovine prvi put pjevao misu koju je skladao mo Morovića.

Susret biskupa Košića i episkopa Pimena

Sisak, 15.1.2018. (IKA) - Sisački biskup Vlado Košić primio je 15. siječnja u Biskupijskom ordinarijatu u Sisku u prijateljski posjet episkopa Makedonske pravoslavne Crkve o. Pimena s kojim je u pratnji došao i paroh zagrebački o. Kirko Velinski. U srdačnom razgovoru, dvojica su biskupa izrazila radost zbog vrlo dobrih ekumenskih odnosa između Katoličke Crkve i Makedonske pravoslavne Crkve u Hrvatskoj, izmijenivši i mišljenja o planovima i sadašnjem stanju vjerskog života svojih vjernika. O. Kirko upoznao je biskupa Košića s napretkom gradnje crkve Sv. Zlate Meglenske u Zagrebu, a biskup Košić upoznao je episkopa Pimena i o. Kirka s poviješću i današnjim prilikama u kojima živi i djeluje Sisačka biskupija. Na kraju je sisački biskup pastirima MPC-a zaželio da grade i živu Crkvu i hram Božji koji će sigurno pridonijeti boljem vjerskom životu pripadnika Makedonske pravoslavne Crkve.

„Crkva i država: Konkordatski sustav suradnje“

Predavanje nadbiskupa Nikole Eterovića u prigodi obilježnice međunarodnog priznanja Hrvatske

Zagreb, 15.1.2018. (IKA) - Obilježavajući Dan međunarodnog priznanja Republike Hrvatske, Hrvatski diplomatski klub priredio je 15. siječnja u „Zlatnoj dvorani“ Hrvatskog instituta za povijest u Zagrebu predavanje „Crkva i država: Konkordatski sustav suradnje“ koje je održao apostolski nuncij u Njemačkoj nadbiskup dr. Nikola Eterović.

Nuncij Eterović rekao je da Republika Hrvatska obilježava 15. siječnja dan međunarodnog priznanja, toga su je dana priznale svih 12 zemalja tadašnje Europske zajednice, a Sveta Stolica je priznala Republiku Hrvatsku zajedno s Republikom Slovenijom dva dana prije, 13. siječnja, čime je htjela pokazati da je Katolička Crkva koju predstavlja Sveta Stolica univerzalna, da nadilazi granice Europske zajednice i Europe. Osim toga, to je bio rezultat sustavnoga djelovanja Svete Stolice pod nadahnutim vodstvom pape sv. Ivana Pavla II. koja je radila na širenju konsenzusa odlučnosti priznanja spomenutih republika kako bi se zaustavio rat, posebno u to vrijeme u Hrvatskoj, pojasnio je. Osim toga, Sveta Stolica koju neki nazivaju moralnom velesilom u svijetu htjela je izbiti razloge navodno etičke naravi nekim članicama Europske zajednice, koje su još uvijek imale zadržki u svezi priznanja Republike Hrvatske i Republike Slovenije, pojasnio je. Nadbiskup Eterović spomenuo je da je u to vrijeme radio u Državnom tajništvu Svete Stolice u Odjelu za odnose s državama tako da je bio svjedok zauzimanja Svete Stolice da se na primjeru Hrvatske i Slovenije poštuju načela međunarodnog prava. Kao djelatnik Svete Stolice, a k tome i kao Hrvat moram priznati da se s vremenskog odstojanja od 26 godina s ponosom sjećam djelovanja Svete Stolice u tim presudnim trenucima za Republiku Hrvatsku. Bio je to primjer uspješnoga zauzimanja Svete Stolice u međunarodnoj zajednici da se poštuju načela međunarodnoga prava posebno završnoga Helsinškoga akta, te da se zaustavi rat na području Hrvatske. Tim je nastojanjima Sveta Stolica učvrstila prijateljske veze s Hrvatskom koje su započele već u vrijeme pokrštenja Hrvata. U tom procesu posebno mjesto zauzima pismo pape Ivana VIII. hrvatskom knezu Branimiru od 7. lipnja 879. godine datum na koji se svake godine obilježava Dan hrvatske diplomacije, rekao je mons. Eterović.

Pojasnio je kako se stav Katoličke Crkve o svim važnim pitanjima temelji na Svetomu pismu, na živjoj tradiciji Crkve, kao i na crkvenom naučiteljstvu. „To vrijedi i za odnos Crkva - država. S tim u vezi temeljne su Isusove riječi 'caru podajte carevo, a Bogu Božje'. One nisu bile samo mudar odgovor farizejima i herodovcima koji su Isusa htjeli uhvatiti u riječ pitanjem 'je li dopušteno dati porez caru ili nije', te su riječi ostvarile novi odnos između svjetovne i duhovne vlasti, između Crkve i države, te su obilježile zapadnu civilizaciju nadahnutu kršćanskim vrijednostima“. Istaknuo je kako Isusove riječi „caru podajte carevo, a Bogu Božje“ ostaju zlatno načelo odnosa između Crkve i države.

Pojašnjavajući kako je podjela na svjetovnu i duhovnu vlast dobra i za Crkvu i za državu, nadbiskup je istaknuo: „I Crkvi i državi postavlja granice koje ne bi smjele prijeći u brizi za duhovno, odnosno svjetovno područje svoga djelovanja. Kršćani su lojalni građani zemlje u kojoj žive, ali ne mogu podleći napasti mnogobožstvu. Priznaju samo jednoga Boga, Stvoritelja neba i zemlje te se opiru bilo kojem zemaljskom božanstvu. Primjer Rimskog carstva trebao bi biti poučan ne samo za totalitarne sustave civilne vlasti. I u demokratskim društvima može postojati napast da svjetovne vlasti prijeđu s vlastitog područja djelovanja na duhovno. To se događa

kada se npr. u tzv. demokratskim sustavima nameće određeni model odgoja ideološki obojen bez obzira na etičku vrijednost stanovništva često većinski kršćanske tradicije. Tipičan primjer u naše vrijeme je gender ideologija koja je prema papi Franji oblik svjetskog rata protiv braka. Osim toga promicatelji tih ideologija ne pitaju roditelje o modelu odgoja njihove djece. S tim u svezi postoje brojna civilna i vjerska načela o pravima roditelja na odgoj djece. Spomenimo samo da u Općoj deklaraciji o ljudskim pravima piše da roditelji imaju pravo prvenstva u izboru i vrsti obrazovanja za svoju djecu“.

Budući da Crkva i država služe građanima na duhovnom, odnosno svjetovnom polju postoji dosta područja na kojima se njihova djelatnost dodiruje, a ponekad i isprepleće. Zato je neophodna međusobna suradnja. Ona se postiže posebno u zemljama rimsko-germanskog prava i konkordatskim ugovorima između Crkve i države. Brojnost konkordatskih ugovora svjedoči da su oni korisni za obje strane. U svijetu postoji 214 važećih konkordata ili konkordatskih ugovora Svete Stolice sa 74 države, od toga 154 ugovora s 24 europske zemlje. Tim se ugovorima određuju međusobne nadležnosti tako da se ne samo izbjegavaju možebitni sukobi, nego se nastoji skladno raditi u promicanju općega dobra vjernika, te uopće građana. Dogovorena konkordatska rješenja nadilaze pojedine stranke i promjene vlasti, te pružaju stabilnost i kontinuitet u odnosima Crkve i države. Konkordatskim ugovorom Katolička Crkva ne dobiva privilegij u pojedinoj zemlji. Iskustva pokazuju da se u demokratskim zemljama sva prava i obveze koje ima Katolička Crkva dobivaju proporcionalno broju vjernika kao i druge Crkve i vjerske zajednice. Razlika se nalazi u naravi ugovora. Oni sa Svetom Stolicom subjektom međunarodnoga prava imaju međunarodno značenje dok tu pravnu karakteristiku nemaju ugovori s ostalim crkvama, crkvenim i vjerskim zajednicama. Postoji nekoliko važnih područja na kojima je potrebna suradnja Crkve i države. Pojašnjenje pravnih pitanja, odgoj i kultura, gospodarska pitanja, dušobrižništvo katoličkih vjernika pripadnika oružanih snaga i redarstvenih službi, pojasnio je mons. Eterović.

Istaknuo je kako je ugovorima sa Svetom Stolicom, Hrvatska uredila odnose s Katoličkom Crkvom. Radi se o važnom crkvenom, društvenom i političkom događaju. Naime, nakon raspada Austro-ugarske monarhije koja je bila uređena državu, pa su i odnosi sa Svetom Stolicom, odnosno Katoličkom Crkvom bili uređeni, Katolička Crkva u Hrvatskoj nije imala jasan pravni položaj. U monarhističkoj Jugoslaviji Sveta Stolica je htjela konkordatom urediti pravni položaj Katoličke Crkve u Hrvatskoj i u drugim područjima na kojima su obitali katolici. Nažalost, uglavnom zbog opozicije Srpske pravoslavne Crkve, propao je pokušaj ratificiranja već potpisanog konkordata iz godine 1935. Nakon ratnog razdoblja, u komunističkoj Jugoslaviji Katolička Crkva je bila progonjena, premda ne uvijek istim intenzitetom. To nije bitno promijenio ni protokol koji je Sveta Stolica potpisala sa SFRJ 1966. Naime, u protokolu je bila potvrđena sloboda vjeroispovijesti, jednakopravnost svih vjerskih zajednica i odvojenost Crkve i države koje su već teoretski bile zajamčene ustavom SFRJ. Svetoj Stolicu bila je priznata nadležnost nad Katoličkom Crkvom u Jugoslaviji kojoj je bilo zajamčeno slobodno obavljanje vjerskih poslova. Pozitivan je bio dogovor o uspostavi službenih odnosa između Svete Stolice i SFRJ kao i o razmjeni izaslanika. Diplomatski odnosi su uspostavljeni 1970. Ipak radilo se o komunističkom, radikalnom odvajanju Crkve od države čija je djelatnost bila uglavnom totalitarna. Iz rasprave o protokolima, vidi se da su komunističke vlasti

htjele spriječiti utjecaj Crkve na odgoj mladeži. U suvremenoj demokratskoj Republici Hrvatskoj stvorili su se uvjeti za normalno uređenje odnosa države i Crkve Ugovorima sa Svetom Stolicom. Republika Hrvatska je slobodno obnovila svoje odnose s apostolskom stolicom primjereno svojoj vjerskoj i kulturnoj povijesti neprekinutih međusobnih odnosa koji sežu u vrijeme pape Ivana IV. Dalmatinca koji je poslao opata Martina da preuzme relikvije mučenika iz Dalmacije i Istre te ih donese u Rim gdje se i danas čuvaju u oratoriju blizu krstionice Lateranske bazilike. Prema tome, pismo Ivana VIII. knezu Branimiru je potvrdilo već te postojeće odnose. Sklapajući četiri ugovora sa Svetom Stolicom, Hrvatska se u pravnom sustavu pridružila zemljama Srednje Europe, odnosno Zapada od kojih je bila nasilno odijeljena, pojasnio je nadbiskup Eterović.

Na kraju susreta Hrvatski diplomatski klub darovao je nunciju Eteroviću četiri sveska knjige „Sjećanja i prilozi za povijest diplomacije Republike Hrvatske“, a prvi hrvatski veleposlanik pri Svetoj Stolicu Ive Livljanić nedavno objavljenu monografiju „Od svetoga Grgura do svetoga Petra“.

Uz članove Kluba, predavanju su nazočili i zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, ravnateljica Hrvatskoga povijesnoga instituta dr. Jasna Turkalj te rektor Hrvatskoga katoličkoga sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić. Uvodeći u program, predavača je predstavio predsjednik Hrvatskoga diplomatskoga kluba veleposlanik Smiljan Šimac.

Biskup Šaško predvodio misu za domovinu u povodu 26. obljetnice međunarodnoga priznanja Republike Hrvatske
Bolno je čuti kada se kaže da današnja Hrvatska nije Hrvatska za koju se borilo, kakvu smo željeli i kakvoj smo se nadali

Zagreb, 15.1.2018. (IKA) – Zahvalno euharistijsko slavlje za domovinu prigodom spomena na 26. obljetnicu međunarodnoga priznanja Republike Hrvatske u ponedjeljak 15. siječnja u zagrebačkoj prvostolnici predvodio je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško. U koncelebraciji bili su kanonik Prvostolnog kaptola zagrebačkog mons. Lovro Cindori, rektor Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa preč. Anđelko Koščak, duhovnik vlč. Vlado Razum i odgojitelj u bogoslovlju vlč. Ivica Cujzek.

Uvodeći u misno slavlje, biskup Šaško je uz obljetnicu istaknuo, da „spominjući se toga događaja Bogu zahvaljujemo za sve koji su žrtvovali svoju udobnost i bili nesebični, posebno misleći na hrvatske branitelje, na njihove roditelje, udovice i sve članove obitelji. Zahvaljujemo za državne dužnosnike i one koji su u javnim službama radili na dobro domovine; za sve koji su gradili poveznice Hrvatske i svijeta, za Hrvate u domovini i u iseljeništvu, za pripadnike drugih država i naroda koji su se zalagali za istinu. Zahvaljujemo za svetoga Ivana Pavla II., a u svoju molitvu uključujemo i nedavno preminuloga prvog nuncija u Republici Hrvatskoj nadbiskupa Giulija Einaudija“.

Biskup Šaško u homiliji se osvrnuo na misna čitanja koja govore o vlasti, na Saula koji se našao pred dužnošću kralja za koju je bio i nesposoban i nepripremljen i još više od toga. „Nije uspijevaao slijediti savjete proroka koji mu je prenosio Božje upute. Razlog je možda bio u tome što su mu se činile nerazumnima, neprikladnima za redoviti tijek ljudskih događaja. U sve to su upletene: osvete, ratovi, osobne ambicije koje prekrivaju dobro naroda. Saul se trudi i misli da dobro vrši povjerene mu zadaće. Ono što je odudaralo od Božjih smjernica trudio se pokriti žrtvom Gospodinu najboljega dijela plijena. Nije shvaćao da Božji

plan spasenja njegova naroda traži nešto drugo od materijalnih žrtava, jer takve žrtve na kraju vode u ono isto što se događa kada se sirova, nova zakrpa stavi na staro odijelo ili se novo vino ulije u stari mijeh“.

Govoreći pak o evanđeoskom odlomku iz Markova evanđelja, pojasnio je kako je ono dio cjeline koja govori o pet sukoba između Isusa i vjerskih vlasti: sukobu u odnosu na opraštanje grijeha, u odnosu na blagovanje s grešnicima, u odnosu na post, zatim u odnosu na poštovanje dana Gospodnjega i peti je povezan s ozdravljenjem na dan Gospodnji. Rasprava o postu ima središnje mjesto, a slike o staromu i novomu odnosu se na svaku od pet tema.

U tom je kontekstu biskup Šaško postavio pitanje „što današnja Božja riječ govori nama u ovoj prigodi spomena i molitve za domovinu?“ te podsjetio „da smo u vremenu borbe za slobodu doživjeli iskustva svoje slabosti i Božje blizine“. „Tada smo bili iskušavani teretom žrtava, ali i vođeni Božjom riječju i odgovorom poslušnosti. Koliko je nedvojbenih pokazatelja da međunarodno priznanje nije samo plod odnosa političkih i vojnih snaga, nego je istinsko čudo domoljubne umješnosti i spremnosti na žrtvu ljudi koji nisu bili sebični, te Božjih zahvata u srcima ljudi“, jer nastavio je „poput Saula, nismo bili spremni, ali s pouzdanjem u Gospodina toliko je toga moguće, što nas po ljudskome razmišljanju nadilazi“.

Propitkujući sadašnji trenutak, biskup Šaško upozorio je kako je bolno čuti kada se kaže da današnja Hrvatska nije Hrvatska za koju se borilo, kakvu smo željeli i kakvoj smo se nadali. No, podsjetio je „da nas je Božja riječ poučila da je najvažnije oslušivati Boga i biti poslušan Njegovoj volji, u slobodi i velikodušnosti“. „Saul je od toga napravio odmak; počeo je provoditi svoje planove, čak se poigravati obredima i žrtvama, pokušavajući 'trgovati' s Bogom. No, ozračje pohlepe i sebičnosti narušavalo je blizinu s Bogom i više nije razumio što mu Bog govori i nije imao snage slijediti njegov glas koji mu je dolazio po proroku. Slobodu Hrvatske iznjedrila je sloboda ljudi koji su bili toliko slobodni da budu hrabri, ne tražeći ništa zauzvrat, jer – kao što smo vidjeli – 'zaslužena ljubav' ne postoji. Hrvatska je postajala manje takvom svaki put kada je bila zahvaćena pohlepom i sebičnošću, i sve se više od sebe udaljava, kada je vođena takvim pristupom. Ali, što je još pogrešno i zašto nam domovina nije onakva kakvoj se iskrena ljubav prema njoj nadala? Odgovor daje Isus u odnosu staroga i novoga“, rekao je biskup, te upozorio kako „nažalost, skoro da nema dana da ne primijetimo koliko se želi zadržati staro odijelo, koje se marno čisti, ponosno predstavlja i odijeva i na koje se, gdje se uvidi prigoda i potreba, stavlja nova zakrpa, parajući novo odijelo. Slobodna Hrvatska nastala je u novosti duha koji je sašio i novo ruho. Sada se s toga novog odijela režu pojedini dijelovi, da bi se pokušalo zakrpati staro odijelo, prikazujući ga lijepim i prihvatljivim. A to staro odijelo su dronjci komunističke ideologije koja nije poštovala slobodu ni čovjeka ni naroda, koja je ponižavala ljudsko dostojanstvo i koja je dovela do mogućnosti da se novo hrvatsko odijelo prekraja krvavim rubovima petokrake, da se mjera uzima dubinom masovnih grobnica, da ga se suzuje tjeranjem iz vlastitih domova daleko od Hrvatske, da ga se izglaća gusjenicama tenkova, da ga ismijavaju oni koje je velikodušno zaogrnila svojom veličinom“. Biskup je posvijestio kako je rezultat stavljanja tih zakrpa poremećenost i gubitak kriterija i smisla. „Više kao da i ne znamo kakvo je stvarno tijelo i lice Hrvatske, jer se sve može poniziti, obescijeniti i baciti u blato. Mogu se iznijeti najveće neistine da izgledaju prihvatljivo. Više kao da nema razlike između stručnjaka i šarlatana, između sljedbenika ideja i ispraznih čuvara svojih položaja. Nažalost, nema onih

koji bi se ispričali za povlastice koje im je pružio komunistički režim; koji im je u dubokoj nepravdi omogućio da se obogate i da se sada predstavljaju kao najveći zagovornici slobode i ljudskih prava. To stavljanje zakrpa traje već dugo, samo što mijenja područja: od političkoga, preko medijskoga do kulturološkoga; krpanje koncima ideologije koju je prije više od dva i pol desetljeća odbacio hrvatski narod, a osobito hrvatski branitelji, vodi u tugu i razočaranost. Ali, to je očito i cilj neisticanja vrijednosti slobodne Hrvatske i obrane koja je natopljena ljubavlju. Umjesto toga radi se na održavanju napetosti koje vraćaju u neku drugu prošlost o kojoj se ništa ne žali rasvijetliti, nego se pokušava podići vrijednost staromu odijelu u kojemu Hrvatska ne može zakoračiti u radost budućega. Vidimo istinske brige, one neposredne koje zadiru u život našega društva; i na prvi pogled se čini da treba dati prevagu: gospodarstvu, tehničkomu napretku, obrazovanju, demografiji, ipak je jasno da to nije moguće bez odgovora o smislu, o odnosu prema otajstvu života. Radosti bez toga nema. To je istinsko odijelo naše domovine, za koje se nadamo da će ga rado i s ponosom odjenuti novi naraštaji, ma koliko ga se željelo učiniti odbojnim", rekao je, te podsjetio da „naša Hrvatska nije odrpanac. I kada je siromašna i gola, uplakana i ranjena, ona ima svoje trajno odijelo sašiveno od slobode i ljubavi, zaogrnutost Gospodinovim sjajem. Takvu ju gledajmo i molimo da zajedno pomognemo da Hrvatska ostane nalik sebi, kakva se rađala iz ljubavi. Takvu ju imajmo pred očima, ma koliko nas malo bilo, i ne dopustimo da joj se dijelovi toga sjajnog odijela otkidaju i budu rasparani na potrošenome i ružnome odijelu staroga zla. Jer, zlo će uvijek naći za sebe i neko novo ruho". Stoga, s iskrenim pouzdanjem, zagovorom se preporučujući blaženomu Alojziju Stepincu, molimo Gospodina da nam pomogne prepoznati njegovu volju i činiti dobro, u novome Kristovu ruhu, zaključio je biskup Šaško.

Pjevanjem je misu animirao zbor bogoslova pod ravnanjem mo Miroslava Martinjaka.

Predstavljen logo i geslo Trećega nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji u Splitu i Solinu

Susret će biti poticaj i ohrabrenje za odlučnije zajedničko rješavanje nedaća i za boljitak hrvatskih obitelji

Split, 16.1.2018. (IKA) - Na konferenciji za novinare u utorak 16. siječnja u dvorani sv. Ivana Pavla II. u Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu upriličeno je predstavljanje loga i gesla za Treći nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji koji će se održati 15. i 16. rujna u Splitu i Solinu pod geslom „Obitelj - izvor života i radosti". Na konferenciji su govorili članovi Počasnoga odbora: splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić, predsjednik Vijeća za život i obitelj Hrvatske biskupske konferencije (HBK) dubrovački biskup Mate Uzinić, splitsko-dalmatinski župan Blaženko Boban, splitski gradonačelnik Andro Krstulović Opara i solinski gradonačelnik Dalibor Ninčević. O nacionalnoj koordinaciji te o zavjetnoj spomen-svijeći govorio je predstojnik Ureda za život i obitelj HBK Petar Krešimir Hodžić.

Imajući u vidu sve društvene mijene i ideološke izazove koji se nameću obitelji, Crkva mora biti još svjesnija svoje evangelizacijske i pastoralne brige i skrbi za obitelj. U tom duhu naša mjesna Crkva priprema se za proslavu Trećega nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji. Susret obitelji je prilika da se hrvatske obitelji iz Domovine, Bosne i Hercegovine, kao i dijaspore, okupe oko euharistijskog stola i uzajamno ohrabre za svjedočenje vrijednosti i

promicanje kulture života. U sklopu pripreme za ovaj veliki događaj, prošla godina bila je posvećena poslanju očeva u obitelji, a ova je posvećena majci i majčinstvu, duši i blagoslovu svake obitelji, rekao je nadbiskup Barišić, istaknuvši kako je rado prihvatio organizaciju susreta te je zahvalio županu i gradonačelnicima Splita i Solina na prihvaćanju članstva u Počasnom odboru. Podcrtao je da „ovo nije samo crkveni događaj već radosni događaj za cijelo naše društvo".

Nakon objašnjenja logotipa, koji je izradila akademska umjetnica s. Zdravka Milić, istaknuo je njegove glavne karakteristike: vjera, nada i ljubav. Izrazio je nadu da će ovaj susret obitelji imati jak odjek u društvenoj javnosti sa željom da on bude povijesni susret koji će probuditi optimizam u našem društvu.

Župan Boban podsjetio je da obitelji imaju brojne poteškoće, istaknuvši da će susret biti poticaj i ohrabrenje za odlučnije zajedničko rješavanje nedaća i za boljitak hrvatskih obitelji. Smatra da treba na pijedestal države staviti obitelj. Splitski gradonačelnik Krstulović Opara rekao je da je radostan zbog susreta obitelji na području grada Splita i Solina i ponudio suradnju u ime Grada. Zaželio je da nakon susreta ostane poruka zajedništva. Solinski gradonačelnik Ninčević istaknuo je da Solin otvorena srca i s nestrpljenjem očekuje brojne obitelji te drži da je Gospin otok pravo i najprimjerenije mjesto za vratiti se svojim kršćanskim korijenima. Predstojnik Ureda za život i obitelj Hodžić kratko je govorio o pripremnom hodu uz ciklus „Očinstvo i majčinstvo dva lica roditeljskog poslanja", poželjevši da se kroz Treći nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji osjeti radost roditeljstva.

Biskup Uzinić zahvalio je splitsko-makarskom nadbiskupu na prihvaćanju organizacije toga važnog događaja, kao i lokalnim čelnicima na suradnji. Time susret obitelji prelazi okvire Crkve i obuhvaća cijelo društvo. Unaprijed je zahvalio obiteljima Splitsko-makarske nadbiskupije na spremnosti da otvore vrata svojih domova obiteljima koje će doći iz cijele Hrvatske, Bosne i Hercegovine i dijaspore. Time će se dodatno stvoriti zajedništvo i povezanost od kojega će sve obitelji imati dugoročno korist. Biskup je zahvalio Uredima za obitelj svih biskupija u Hrvatskoj, kao i povjerenicima, koji će svojom zauzetošću pridonijeti organizaciji susreta. Pozvao je medije da prepoznaju cilj susreta obitelji, a to je pozitivna poruka o obitelji kao izvoru života i radosti. Svi govornici izrazili su nadu da će ovaj susret u Splitu i Solinu biti jedinstvo domaće i iseljene Hrvatske.

Kardinal Bozanić i nuncij Eterović susreli se s Predsjednicom

Zagreb, 16.1.2018. (IKA) - Predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović primila je 16. siječnja zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića i papinskog nuncija u Njemačkoj nadbiskupa Nikolu Eterovića. Tema razgovora bili su odnosi Crkve i države, a Predsjednica se tom prigodom zahvalila na potpori Svete Stolice u procesu međunarodnog priznanja Republike Hrvatske, čemu je naročito pridonio nadbiskup Eterović, izvijestio je Ured predsjednice Republike Hrvatske.

Razgovaralo se i o položaju Hrvata i Katoličke Crkve u susjednim državama, s posebnim naglaskom na stanje u susjednoj Bosni i Hercegovini. Kardinal Bozanić i nadbiskup Eterović pozdravili su napore Predsjednice republike da se putem dijaloga nastavi rješavanje svih otvorenih pitanja sa susjednim državama.

Crkva u Hrvata

Dani biskupa Ivana Antunovića 2018.

Ovogodišnja tema Razgovora bilo je aktualno pitanje iseljavanja i život u iseljeništvu

Subotica, 12.1.2018. (IKA) - Katoličko društvo „Ivan Antunović“ početkom svake godine priređuje Dane biskupa Ivana Antunovića kojima se obilježava obljetnica smrti biskupa Antunovića 13. siječnja 1888. godine. Svečana misa za pokojnog biskupa Ivana Antunovića slavljenja je u nedjelju 7. siječnja u katedrali-bazilici Sv. Terezije Avilske. Misu je predvodio dr. Ivica Ivanković Radak, predsjednik Katoličkog društva „Ivan Antunović“ uz još devetericu svećenika. Na misi je pjevao katedralni zbor Albe Vidaković, pod ravnanjem Miroslava Stantića.

U propovijedi je dr. Ivanković Radak istaknuo „da nas blagdan Krštenja Gospodinova podsjeća da krštenjem postajemo djeca Oca nebeskoga, kćeri i sinovi Božji. To je naš kršćanski i vjernički identitet, koji nam služi na ponos, ali nas i obvezuje. Za kršćanina to je temeljno i početno odredište, koje određuje svaki daljnji pravac našega života. Tako bi barem trebalo biti, da se po našem životu, ponašanju i svjedočenju, životnim odlukama i odabirima, može vidjeti da smo djeca Oca nebeskoga“. Podsjetio je da djelovanje biskupa Ivana Antunovića potiče i poziva na zauzeti vjernički i društveni angažman i pokazuje da crkveni i vjernički rad može ići skupa s kulturnim i društvenim nastojanjima.

Tradicionalni XXVI. razgovor održan je 12. siječnja u Pastoralnom centru „Augustinianum“ u Subotici. Ovogodišnja tema Razgovora bilo je aktualno pitanje iseljavanja i život u iseljeništvu. Pozdravnu riječ uputio je Lazar Cvijin, potpredsjednik Katoličkog društva „Ivan Antunović“, koji je pozdravio sve nazočne i izvijestio o tijeku inicijative postavljanja spomenika biskupu Ivanu Antunoviću.

Usljedila su predavanja mons. Stjepana Beretića, katedralnog župnika, i dr. Tomislava Markića, nacionalnog ravnatelja dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu.

Mons. Beretić govorio je o temi s povijesnog aspekta, o iseljavanju s tih prostora kroz povijest, kao i o posljedicama takvih migracija, osobito kada je riječ o pripadnicima nacionalne manjine. Govoreći o povijesti tih prostora, rekao je kako je Bačka oduvijek bila prostor u kojem su mnogi narodi prolazili i boravili, a Bačka je postala „pravim epom vječnih novih početaka“. Iznoseći statističke podatke, rekao je kako je do II. svjetskog rata većinsko stanovništvo u Bačkoj bilo katoličko. Podsjetivši na 1968., godinu osnutka Subotičke biskupije, istaknuo je kako je u to vrijeme u sjemeništu Paulinumu bilo 115 sjemeništaraca, a biskupija je tada imala 53 bogoslova. Upozorio je na statističke podatke koji govore o sve brojnijim migracijama mladih u inozemstvo, osobito iz Sjevernobačkog okruga, a zaključio je da još uvijek ima i onih koji ne žele ostaviti Bačku.

Dr. Markić govorio je o razmjerima pastoralne skrbi i novim izazovima hrvatskog iseljeništa, odnosno hrvatske inozemne pastve. Izlaganje je počeo parafrazom riječi Ivanova evanđelja „Na početku bijaše Riječ“ - „Na početku bijaše migracija“, pojasnivši je kroz biblijske primjere. Osvrnuvši se na statistike, iznio je podatak da je godine 2000. svjetska populacija migranata iznosila 175 milijuna ljudi, a 2014. godine 232 milijuna. Govoreći o hrvatskom iseljeništvu, pojasnio je kako ono čine svi oni koji su se iselili iz republika Hrvatske, Bosne i Hercegovine, kao i s onih prostora gdje su Hrvati autohtona nacionalna manjina.

Govoreći o sustavnoj brizi za Hrvate i iseljeništvu, podsjetio je kako je zagrebački nadbiskup bl. Alojzije Stepinac 1940. godine pokrenuo list „Hrvat u tuđini“, a 1966. godine ustanovljeno je Ravnateljstvo dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu. Dr. Markić upoznao je nazočne s podacima da u svijetu trenutno djeluje 187 hrvatskih katoličkih župa, misija, centara i zajednica, od čega je više od polovine u Njemačkoj. Istaknuo je i kako postoji stalna potreba za vjerničku skrb o iseljenicima te održavanjem starih župa i misija, kao i za otvaranjem novih, primjerice u Dublinu, gdje se u novije vrijeme nalazi brojnije hrvatsko iseljeništvu. Spominjući izazove, pojasnio je kako hrvatske katoličke misije imaju ulogu očuvati katolički i hrvatski identitet, pri čemu je važno vidjeti kako se Evanđelje utjelovljuje u kulturu, te da je vjera u velikoj mjeri vezana uz identitet. Poznavajući situaciju među hrvatskim iseljeništvom, sve probleme i izazove s kojima se susreću, prenio je dojmove brojnih iseljenika koji su rekli kako im je važno da mogu imati misu i da mogu moliti na svom materinjem jeziku, za što je potreban veliki broj svećenika i redovnika i u hrvatskom iseljeništvu koji će skrbiti o njihovu dušobrižništvu.

Nakon oba izlaganja uslijedio je razgovor koji je moderirao Cvijin, a nazočni su pokazali veliki interes za tu aktualnu temu.

XXX. božićni dani hrvatskih katolika u Ljubljani i Sloveniji

Ljubljana, 14.1.2018. (IKA) – Završna svečanost tridesetih Božićnih dana hrvatskih katolika u Ljubljani i Sloveniji održana je u nedjelju 14. siječnja. Euharistijsko slavlje u franjevačkoj crkvi Marijina Navještenja na Tromostovlju u Ljubljani predvodio je vrhbosanski nadbiskup i metropolit kardinal Vinko Puljić u koncelebraciji s ljubljanskim nadbiskupom i metropolitom Stanislavom Zoreom. U koncelebraciji bili su i apostolski nuncij u Sloveniji nadbiskup Juliusz Janusz, provincijal Slovenske franjevačke provincije Svetoga Križa fra Marjan Čuden, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Joško Kodžoman iz Splita, ravnatelj Dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu vlč. dr. Tomislav Markić, voditelj HKM u Ljubljani fra Marko Prpa i još desetak svećenika. Uz brojne vjernike, misi je nazočila i izaslanica državnoga tajnika Središnje državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske Zvonka Milasa načelnica Sektora za pravni položaj, kulturu i obrazovanje Hrvata izvan Republike Hrvatske Dubravka Severinski.

U riječi dobrodošlice kardinalu Puljiću, o. Prpa posebno je istaknuo kako je ovo drugi kardinalov pohod toj zajednici koju većinom čine upravo Hrvati katolici iz Bosne i Hercegovine. Prpa je na gostoprimstvu zahvalio mjesnoj, ljubljanskoj Crkvi, te pozdravljajući dvojicu franjevačkih provincijala, rekao: „Bez međusobnog razumijevanja tih dviju franjevačkih zajednica u duhu asiškoga siromaha, ovaj događaj ovdje ne bi bio moguć, barem ne u ovakvom tridesetogodišnjem nizu. Provincijali, vama i vašim redovničkim zajednicama hvala za činjenicu koja će ostati zapamćena u povijesti crkvenih odnosa naših dvaju susjednih naroda“. Spomenuo je i lazarista Antona Pusta i redovnice koje su zaslužne da se misa na hrvatskome jeziku počela u Ljubljani slaviti na Božić 1969. godine.

Čestitajući visoku obljetnicu, kardinal Puljić rekao je:

„Želim obilje Božjega blagoslova na početku nove godine, te da vjeru učvrstimo i da iz vjere živimo“.

Na početku homilije kardinal je rekao: „Kada se nađem u kojoj hrvatskoj katoličkoj misiji i ugledam toliko ljudi, dvojaki su osjećaji. Žao mi je što vas ne vidim u vašim rodnim župama, tamo bi vas draže volio susresti. No, drago mi je da ste sačuvali vjeru, da vas ta vjera okuplja. Drago mi je, da vam je stalo do onoga najsvetijega u životu, a to je vjera“. Vjernicima je posvijestio kako svatko ima četiri majke. „Kad se čovjek rodi, prvu majku ima onu koju ga je nosila devet mjeseci. Druga majka je ona koju zovemo svojom domovinom, jer se po tomu gradi naš identitet. Treća majka je majka Crkva koja nas rađa da postanemo djeca Božja. Svi smo mi djeca Božja bilo gdje bili, jer gdje god dođemo u katoličku crkvu čut ćete s oltara kako svećenik kaže 'braća i sestre', to je zapravo ona krvna veza po kojoj smo postali braća i sestre po krvi Isusa Krista. Četvrta majka je ona koju nam je Isus s križa dao za majku. Mi se vrlo rado okupljamo oko Marije, svoje majke, zato vas danas želim učvrstiti u vašim korijenima“, rekao je kardinal. Upućujući na obitelj, kardinal je vjernike pozvao da budu svjesni svetosti obitelji. „Obitelj je prva škola vjere, prva škola duhovnih zvanja, prvo sjemenište, ako u obitelji ima djece onda može biti i zvanja. Zato želim u svakome u vama probuditi osjećaj obiteljskog korijena, da znamo vrednovati svoje korijene, vrednovati roditelje, djecu. Govorim to zato jer često puta obilazeći susrećem napuštene, stare, a nema u životu goreg osjećaja nego kad si odbačen, zaboravljen, ali isto tako s tugom sam doživio zaboravljenu djecu. Što se to današnjem čovjeku dogodilo da je izgubio osjećaj za vrednovanjem života, te je glavni osjećaj trka za užikom, trka imati, trka potrošiti. Što će nam to, ako nema života? Stoga vas želim ohrabriti u ljubavi prema svojim korijenima. Ne treba se sramiti svojih korijena. Možeš otići bilo gdje u bijeli svijet, ali u osobnoj karti će pisati gdje si rođen“, rekao je.

Nadalje, kardinal Puljić je temeljem biblijskoga odlomka o Samuelu koji je bio poučen, te je na treći poziv rekao: „Govori, sluga tvoj sluša“, istaknuo kako Bog traži suradnike. Svi smo mi na ovome svijetu u Božjemu planu, nitko nije na svijetu suvišan, Bogu je stalo do svakoga od nas. Slavimo Božić, silasku Boga među nas čovjek se divi. No, mi više ne možemo živjeti kao da On nije došao na svijet. Ne možemo nijekati da je Isus ušao u našu povijest, povijest svakog čovjeka. Svakoga je Bog pozvao na svoj način. Svatko ima svoju priču kako je Bog ušao u njegov život, On nikoga ne prisiljava, ali da bi čuli njegov poziv treba imati sposobnost čuti srcem, a mi: koliko puta Božju riječ slušamo, ali ona ne dolazi do srca. Tko nije Božju volju izvršio, promašio je život. U Očenašu svaki dan molimo 'budi volja tvoja', ali koliko puta se ljutimo, jer nije kako bismo htjeli. Mi bismo Bogu htjeli zapovijedati, s Njim manipulirati. No, On je miran, trpi, zove. Svaki je na ovoj zemlji dan da s Bogom surađuje i Njegovu volju ispunja. Zato je važno da znamo prenijeti to iskustvo susreta s Bogom. Kad mi Boga doživimo, nećemo ga nametati, već zračimo. Zato vas hrabrim u toj vjeri: postojani budite, svjedoci budite, i prenesite budućim pokoljenjima svjedočanstvo vjere. Isus se nije uzalud rodio, nego da bude jedan od nas i da nas približi sebi. Dopustimo mu da nas zagrlji kao svoju djecu što smo postali po krštenju. Dopustimo da se naše srce oplemeni, sigurno će biti više radosti, svjetla i nada i hrabrosti da ne bježimo od života, već da ga hrabro nosimo“, potaknuo je kardinal.

U znak zahvalnosti, vjernici su kardinalu Puljiću poklonili repliku misnice nastalu prekranjem kraljevskog plašta Stjepana Tomaševića.

Prije blagoslova, vjernicima se obratio i nadbiskup Zore te zahvalio hrvatskim vjernicima da tolike godine, kako sebi, tako i slovenskim kršćanima i svima drugima poručuju da Gospodin stanuje tamo gdje su dvojica ili trojica okupljeni u Njegovo ime. Stoga ih je pozvao da i nadalje svjedoče da Gospodin stanuje u srcu kršćanina, te svima, pa i onima koji možda još ne vjeruju to obznane. „Budite Andrije koji će potražiti svoju braću i sestre, svoje Petre i dovesti ih Kristu. Čestitam vam Božićne dane, neka Bog bude uvijek s vama i neka vam podari mir i dobro“, rekao je nadbiskup Zore.

Na kraju mise još jednom je zahvalu mjesnoj Crkvi i franjevačkom samostanu koji je otvorio vrata Hrvatima katolicima izrekao kardinal Puljić, a potom je zajedno s nuncijem Januszom i nadbiskupom Zoreom udijelio blagoslov.

Euharistijsko slavlje animirao je orkestar Tamburaškog društva „Gaj“ iz Zagreba i Vokalni ansambl Marije Pomoćnice iz Zagreba koji su nakon mise održali koncert.

Novi portal „Žive zajednice“

www.zivazajednica.de

Frankfurt am Main, 15.1.2018. (IKA) - U Hrvatskome dušobrižničkom uredu u Frankfurtu na Majni svečano je 15. siječnja pokrenut portal „Žive zajednice“, lista hrvatskih katoličkih misija i zajednica u Njemačkoj, koji izlazi od rujna 1978. u izdanju toga Ureda. Ove se godine u rujnu navršava 40 godina tiskanog izdanja „Žive zajednice“, a u svjetlu te obljetnice Ured je pokrenuo i portal „Živa zajednica“ – www.zivazajednica.de, kako bi odgovorio suverenim komunikacijskim izazovima, poglavito za mlade naraštaje Hrvata katolika u Njemačkoj i šire. Tako će uz tiskano izdanje „Živa zajednica“ biti prisutna i na portalu. Portal je otvorio odgovorni urednik „Žive zajednice“ i portala „Živa zajednica“, delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj vlč. Ivica Komadina u nazočnosti glavnog urednika „Žive zajednice“ i portala „Živa zajednica“ dr. Adolfa Polegubića te djelatnica u Hrvatskome dušobrižničkom uredu Ljubice Markovica Baban, Romane Kašaj i Antonije Tomljanović-Brkić.

Prije pokretanja portala, delegat Komadina izmolio je prigodnu molitvu bl. Alojziju Stepincu u povodu 20 godina kako ga je Katolička Crkva proglasila blaženim, te tako stavio pod Blaženikovu zaštitu novi portal „Živa zajednica“, aktivnosti i djelatnike Hrvatskoga dušobrižničkom uredu u Frankfurtu na Majni, kao i hrvatske pastoralne djelatnike i Hrvate katolike, koji se okupljaju u hrvatskim katoličkim misijama i zajednicama u Njemačkoj.

Prigodnu riječ u povodu otvorenja portala uputili su predsjednik Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu sarajevski pomoćni biskup Pero Sudar i ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu vlč. dr. Tomislav Markić, u kojoj između ostalog ističu: „Razumijevajući nove načine komunikacije što ih nosi novo vrijeme i mentalitet novih naraštaja, koji sve više posežu za elektroničkim načinom usvajanja znanja i informacija, radujemo se i ovom novom, modernom obliku povezanosti koji će nuditi mrežni portal Žive zajednice. Vjerujemo da će portal jednako, ako ne i bolje od tiskanog izdanja, izvršavati svoje temeljno poslanje povezanosti i upućenosti u život i rad pojedinih misija i zajednica, a onda i cijele hrvatske inozemne pastve. U ime Crkve u Domovini, zahvaljujući svima koji su dosad sudjelovali u pokretanju, uređivanju i izdavanju Žive zajednice, želimo Božji blagoslov i čestitamo na novom iskoraku!“

Inozemne vijesti

Sveta Stolica ima diplomatske odnose sa 183 zemlje

Vatikan, 10.1.2018. (IKA) - Diplomatske odnose sa Svetom Stolicom trenutačno održavaju 183 zemlje, priopćio je Tiskovni ured Svete Stolice. Spomenutim državama pribrajaju se još Suvereni viteški malteški red te Europska unija. Dana 4. svibnja prošle godine uspostavljeni su diplomatski odnosi s Republikom Unijom Mjanmar, na razini apostolske nuncijature i veleposlanstva. Od 1. do 7. siječnja ove godine Svetomu Ocu vjerodajnice je predao 31 novi veleposlanik od kojih je, kako je istaknuto u priopćenju, njih 17 rezidentno u Rimu a 14 ih je nerezidentnih. Među veleposlanicima je 25 žena: 12 rezidentnih i 13 nerezidentnih. U Rimu se nalazi 89 ureda predstavništava zemalja, uključujući one Europske unije i Suverenog viteškog malteškog reda. U Rimu svoja sjedišta imaju također međunarodna tijela kao što su Liga arapskih država, Međunarodna organizacija za migracije (OIM) te Visoko povjerenstvo Ujedinjenih naroda za izbjeglice (UNHCR). Izvan Rima se nalazi 78 predstavništava.

U Nigeriji oslobođene otete redovnice

Vatikan, 10.1.2018. (IKA) - Šest je redovnica u Nigeriji oslobođeno nakon 53 dana zatočeništva. Naime, 14. studenoga prošle godine naoružani su ih provalnici oteli iz njihova samostana u Iguoriakhiju. Zaklada Missio priopćila je tu vijest 9. siječnja na svojoj internetskoj stranici, pozivajući se na mjesne medije. Prema tim je izvješćima već 6. siječnja oslobođena jedna redovnica, a sljedećih je dana također oslobođeno preostalih pet, od kojih su tri bile novakinje. Nijedna od otetih redovnica nije na sebi imala tragove tjelesnog nasilja. Agencija Sir, pak, javlja da su se redovnice vratile u svoje rodne biskupije. I papa Franjo je 17. prosinca prošle godine nakon molitve Anđeoskog pozdravljenja molio za oslobođenje otetih redovnica, podsjećajući Radio Vatikan. Nije poznat razlog otmice, a isto tako je li za njih plaćena otkupnina. Kao što je priopćila Zaklada Missio, redovnička zajednica Euharistijskog Srca Kristova više je puta istupila protiv trgovine ljudima te se zalagala za prava žena.

Papina video-poruka narodima Čilea i Perua

Vatikan, 10.1.2018. (IKA) - Papa Franjo uputio je video-poruku narodima Čilea i Perua nekoliko dana prije nego što će pohoditi te južnoameričke zemlje. Srdačno pozdravljajući čileanski i peruanski narod, istaknuo je da dolazi kao hodočasnik radosti Evanđelja, kako bi sa svima podijelio „Gospodinov mir“ i da bi ih „utvrdio u nadi“. Želim se susresti s vama, gledati vas u oči, vidjeti vaša lica i među vama doživjeti Božju blizinu, Njegovu nježnost i Njegovo milosrđe koje nas grli i tješi, istaknuo je Sveti Otac a izvještava Radio Vatikan.

Papa je napomenuo da mu je poznata povijest njihovih zemalja, koja je prožeta ustrajnošću i postojanošću. Zajedno s vama želim zahvaliti Bogu za vjeru i ljubav prema Bogu te prema najpotrebitijoj braći i sestrama. Posebno zahvaljujem za vašu ljubav prema onima koje je društvo odbacilo. Kultura odbacivanja sve više i više gospoduje nad nama. Želio bih sudjelovati u vašim radostima i tugama, vašim teškoćama i nadama, te bih vam htio reći da niste sami, već da je Papa s vama, da vas čitava Crkva prihvaća, poručio je papa Franjo narodima Čilea i Perua.

„Mnoga putovanja, jedna obitelj“

Crkva u SAD-u već gotovo pedeset godina obilježava Nacionalni tjedan selilaštva

Washington, 10.1.2018. (IKA) – Katolička Crkva u Sjedinjenim Američkim Državama već gotovo pedeset godina od 7. do 13. siječnja obilježava Nacionalni tjedan selilaštva. Biskupska konferencija SAD-a ističe da je to prigoda posebno razmatrati uvjete s kojima se suočavaju selioci, uključivši useljenike, izbjeglice, djecu kao i žrtve trgovine ljudima. Američki biskupi ove su godine odabrali temu „Mnoga putovanja, jedna obitelj“ kojom žele istaknuti da je selilaštvo zajedničko svim obiteljima, budući da svaka od njih u nekom trenutku svoga postojanja, bilo u dalekoj prošlosti ili nedavno, ima priču o tome.

Predsjednik BK SAD kardinal Daniel DiNardo osvrnuo se na brojne promjene koje su se događale u tijeku proteklih pet desetljeća u kojima se Tjedan obilježava, istaknuvši kako je ipak i ondašnjim i suvremenim migrantima zajednička želja za velikim blagoslovima koje nude mogućnosti u Americi. U poruci u prigodi ovogodišnjega Tjedna kardinal DiNardo naveo je i riječi pape Franje iz poruke za Svjetski dan mira 2018. koju je usredotočio na migrante i izbjeglice, te ističe da oni ne dolaze praznih ruku: „Oni donose svoju hrabrost, vještine, energiju i težnje, kao i blaga vlastite kulture; i na taj način obogaćuju živote naroda koji ih primaju“. Kardinal DiNardo pozvao je katolike da razmišljaju o Papinim riječima kao i primjerima selilaštva iz povijesti vlastitih obitelji.

Berlin: Kršćani se trebaju uključiti u javnu diskusiju

Berlin, 10.1.2018. (IKA) – Kršćani se ne smiju zatvarati u svoj vlastiti svijet, već se trebaju snažnije angažirati u politici u radu za opće dobro, istaknuo je berlinski nadbiskup Heiner Koch u govoru na novogodišnjem primanju Berlinske nadbiskupije. Međusobno i u odnosima s nekršćanima, kršćani se moraju odnositi s pozornošću i poštovanjem, rekao je nadbiskup, dodajući da liturgije trebaju biti dostojanstvene a župne kuće gostoljubive. Nadbiskup upozorava na mali broj novokrštenika, a kao poseban izazov pred Crkvom u ovoj godini vidi sporni zakon o neutralnosti. Kršćani se trebaju uključiti u raspravu o tome zakonu kako se neutralnost države u vjerskim i svjetonazorskim pitanjima ne bi pretvorila u paravan za ateistički pogled na svijet, ističe nadbiskup Koch. Prema najnovijim podacima svaki je četvrti stanovnik Berlina kršćanin, a od toga ih je 16% evangelika i 9% katolika.

Kardinal Parolin: Ova će godina za Papu biti u znaku mladih

Vatikan, 11.1.2018. (IKA) - Papina reforma Rimske kurije ne tiče se toliko imenovanja, dekreta i strukturalne preraspodjele, nego radije cilja na to da Kurija pomoću novog stava postane pomoćno oruđe Svetoga Oca za naviještanje Radosne vijesti, kazao je Papin državni tajnik kardinal Pietro Parolin u razgovoru za Radio Vatikan. Reforma koju je papa Franjo predvidio i koju provodi ostvarila je pak pažnje vrijedne korake prema naprijed, napomenuo je kardinal koji pripada takozvanom Vijeću devet kardinala koje priprema reformu za Papu.

Već je prošle godine Sveti Otac u govoru Rimskoj kuriji ocrtao trenutačno stanje reforme, nastavio je kardinal

Parolin. Smatram da u svom govoru, i to je motiv koji se ponavlja u učiteljstvu pape Franje kad je riječ o Kuriji, ne inzistira toliko na strukturalnoj reformi, na usvajanju novih zakona i normi, na imenovanjima, i tako dalje; već se tu radi o dubokom duhu koji treba prožeti svaku reformu Kurije, a to je temeljna dimenzija kršćanskoga života, naime, obraćenje. Riječ je, dakle, o tomu da se osigura da Kurija postane sve više i sve bolja, pa i nadvladavanjem sjena koje bi mogle spriječiti to poslanje, pomoć Papi kako bi se naviještalo Evanđelje, da bi se evangeliziralo današnji svijet, rekao je Papin državni tajnik, dodajući da će i dalje biti konkretnih koraka reforme Kurije. Napomenuo je osim toga da je u tijeku dubinska analiza drugih tijela Svete Stolice koja nisu zahvaćena reformom, ne navodeći nikakve pojedinosti.

Kardinal Parolin se u istom intervjuu očitovao i o unutarcrkvenoj kontroverzi oko postsinodalne pobudnice „Amoris laetitia – Radost ljubavi“, kazavši da je taj Papin dokument o braku i obitelji proizašao iz nove paradigme Crkve koju Sveti Otac promiče s mudrošću, oprezom i strpljenjem. Vjerojatno se poteškoće, koje su nastale i koje su u Crkvi i dalje prisutne, ne odnose samo na pojedine vidike sadržaja, nego također na tu promjenu stava na koju nas Papa poziva, kazao je kardinal te nastavio: Svaka promjena sa sobom donosi teškoće, no te se poteškoće trebaju uzeti u obzir i s njima se treba predano suočiti da bi se pronašli odgovori koji će postati trenuci daljnjeg rasta i produbljenja. Osim što je „Amoris laetitia“ Crkveni zagrljaj obitelji i njezinih problema, koji doista pomaže utjeloviti Evanđelje u obitelji koja već jest Evanđelje, Evanđelje obitelji, vjerujem da je istovremeno poziv obiteljima da pomognu suradnjom i da pridonesu rastu Crkve, istaknuo je Papin državni tajnik.

U 2018. godini će u središtu pažnje kako pape Franje tako i Crkve biti mladi, rekao je kardinal Parolin s pogledom na biskupsku sinodu o temi „Mladi, vjera i razlučivanje zvanja“, koja će započeti u listopadu. Biskupi će se tom prilikom usredotočiti na očekivanja, izazove i nadanja mladih, pa i na njihove slabosti i strahove. Smatram da ono što je inovativno u ovom pristupu jest potraga nove veze Crkve s mladim ljudima, koja je prožeta modelom odgovornosti, ali bez paternalizma, napomenuo je državni tajnik Svete Stolice te dodao: Crkva želi doista ući u dijalog sa stvarnošću mladih, želi ih razumjeti te im pomoći.

No, mladi su istodobno i sami pozvani pitati se što mogu ponuditi Crkvi. U tom je kontekstu Papin državni tajnik citirao Johna Kennedyja, nekadašnjeg predsjednika Sjedinjenih Američkih Država, koji je 1961. godine svojim sunarodnjacima rekao: „Ne pitajte što vaša zemlja može učiniti za vas, već pitajte što vi možete učiniti za svoju zemlju“. To se isto pitanje danas postavlja mladima: Kakav prinos mogu dati širenju Radosne vijesti? I vjerujem da će mladi na taj poziv odgovoriti velikodušno i oduševljeno, kazao je kardinal Pietro Parolin.

Osvrnuo se i na predstojeći Papin apostolski pohod Čileu i Peruu, napominjući da Sveti Otac ide kao pastir opće Crkve kako bi se susreo s mjesnim Crkvama. Kazao je da je riječ o živim Crkvama, ali koje imaju svoje izazove i probleme, ističući pritom naročito dva. Prvi je izazov autohtonog stanovništva, upućujući na Sinodu o Amazoniji koja bi se trebala održati 2019. godine. Tu se radi o njihovoj ulozi i prinosu pojedinim zemljama i društvima. Sljedeći izazov, o kojem Papa ima snažno mišljenje i na koji se uvijek iznova vraća, jest pitanje korupcije koja sprječava razvoj i nadvladavanje siromaštva i bijede. Mislim da to neće biti jednostavno, no zasigurno će to biti uzbudljivo putovanje, zaključio je kardinal Parolin.

Argentinski biskupi protiv instrumentalizacije Papinih stavova i riječi

Buenos Aires, 11.1.2018. (IKA) - U povodu predstojećeg apostolskog pohoda pape Franje Čileu i Peruu a u kontekstu rasprava koje se već tjedan dana vode u argentinskim medijima, s kritikama na račun vlade koje dolaze iz društvenih slojeva najviše pogođenih ekonomskom krizom, izvršno povjerenstvo Argentinske biskupske konferencije (CEA) objavilo je 10. siječnja izjavu pod nazivom „Franjo, Papa sviju“ („Francisco, el Papa de todos“), prenosi agencija SIR. U izjavi se poziva na izbjegavanje pristranih i parcijalnih tumačenja Papina učiteljstva i pastoralnih stavova, primjećujući kako ta tumačenja „služe samo produbljivanju podjela među Argentincima“. Biskupi ističu jedinstvenu povlasticu da imaju za Papu sunarodnjaka i nadaju se da će se Papu „cijeniti i slušati kako zaslužuje“. Dodaju da se Sveti Otac izražava gestama i riječima oca i pastira i preko glasnogovornika koje je on sam službeno izabrao te da „nitko drugi ne govori i ne može govoriti u Papino ime“. Podsjećajući da „velika većina argentinskog naroda voli papu Franju“ i da je on „poznat po svom jasnom i jednostavnom jeziku“, biskupi kažu da se Papa ne da smesti onima koji ga žele instrumentalizirati, bilo da se hvale da ga zastupaju bilo da mu pridaju izmišljene stavove prema vlastitim pristranim interesima. „U našoj zemlji veliki dio medija usmjerio je svoju pažnju na irelevantne događaje i poistovjetio je Papu s određenim političkim ili društvenim osobama. To stalno povezivanje s tim osobama stvorilo je veliku konfuziju i poslužilo je za opravdavanje neugodnih izvrtanja njegovih riječi i prikazivanja Pape u pogrešnome svjetlu, u čemu se išlo čak i do uvreda i kleveta“. „Prateći pučke pokrete u njihovoj borbi za zemlju, krov i rad zadaća je koju je Crkva uvijek ostvarivala i koju sam Papa otvoreno promiče, pozivajući nas da progovorimo u ime najslabijih i žrtava isključivanja“. Međutim, ne smiju se apsolutno „pripisivati Papi mišljenja i stavovi ili djelovanja ovih pokreta, bilo da su ispravni ili pogrešni“, zaključuju biskupi.

Statistika Katoličke Crkve u Čileu

Rim, 12.1.2018. (IKA) - U povodu pastirskog pohoda pape Franje Čileu i Peruu, agencija Zenit objavila je statistiku Crkve u Čileu. Podaci se temelje na podacima Središnjeg ureda za crkvenu statistiku sa stanjem 31. prosinca 2015. Čile zauzima površinu od 756.626 km². Od 18.006 milijuna stanovnika njih 13.329 milijuna su katolici, što iznosi 74% od ukupnoga broja stanovnika. Na području Čilea djeluje 960 župa, te 3779 pastoralnih centara.

Čile je imao 50 biskupa (podatak od 15. prosinca 2017.), 2283 svećenika, od kojih je njih 1175 biskupskih, a 1108 redovničkih. Trajnih đakona je 1138, nezaređenih redovnika 546, zavjetovanih redovnica 4006, 472 članova svjetovnih instituta, laika misionara 1473, te 43.547 vjeroučitelja. Također ima 39 sjemeništaraca, te 568 bogoslova.

Katolička Crkva, odnosno pojedini redovi upravljaju s 957 predškolskih ustanova i osnovnih škola koje pohađa 258.366 učenika, 597 srednjih škola s 392.582 učenika, te 27 visokih škola i sveučilišta s 321.105 studenata. Crkva, odnosno redovi vode 18 bolnica, 39 klinika, jedno prihvatilište za gubavce, 318 kuća za osobe starije dobi i sobe s posebnim potrebama, 205 sirotišta i domova za nezbrinutu djecu, 30 obiteljskih savjetovališta, 43 specijaliziranih centara za socijalno obrazovanje i trajno usavršavanje, te 447 crkvenih ustanova drugih namjena.

Svaki dvanaesti kršćanin u svijetu žrtva je nasilja ili zlostavljanja

Izveštaj međunarodne organizacije „Otvorena vrata“

Vatikan, 12.1.2018. (IKA) - U svijetu ima više od 215 milijuna progonjenih kršćana – podatak je sadržan u izvještaju međunarodne organizacije „Otvorena vrata“ (Open Doors) koja nadgleda stotinjak zemalja te svake godine sastavi 'crnu' listu 50 njih, u kojima su kršćani potlačeni, ugnjetavani, diskriminirani, zlostavljani, podvrgnuti nasilju sve do smrti, te zbog svoje vjere podčinjeni u privatnom i javnom životu. Broj progonjenih vjernika je u porastu, istaknuo je Cristian Nani, ravnatelj talijanskoga ureda te međunarodne organizacije za Radio Vatikan. Svaki dvanaesti kršćanin u svijetu žrtva je nasilja ili zlostavljanja. U razdoblju koje obuhvaća izvještaj, od studenoga 2016. do listopada 2017. godine, napadnuto je više od 15.500 kršćanskih crkvi, kuća i trgovina.

Na vrhu ljestvice zemalja koje progone kršćane nalaze se Sjeverna Koreja, Afganistan, Somalija, ali žalosno prvenstvo ima Pakistan. U odnosu na prethodnu godinu, napomenuo je Nani, mučeništvo kršćana, odnosno ljudi, muškaraca i žena, pa čak i djece koja su ubijena zbog toga što su kršćani, više je nego dvostruko veće. Ne govorimo, dakle, o kršćanima koji su poginuli u građanskim ratovima ili u bombardiranju, kao što se događa na Bliskom istoku. Govorimo o više od 3000 ljudi koji su planirano ubijeni zato što su kršćani, istaknuo je Nani. Glavni izvor progona je i dalje terorizam islamskih skupina koji se širi na raznim područjima. Kršćani su u islamskim zemljama ugroženi i islamskim zakonima koji ih ograničavaju u temeljnim vjerskim pravima. U izvještaju se spominju i neke težnje, kao što je, primjerice, radikalizacija područja na kojima prevladava islam u istočnoj, zapadnoj i sjevernoj Africi i u azijskom nearapskom svijetu; zatim islamski ekspanzionizam u predjelima nemuslimanske većine, posebice u subsaharskoj Africi i u Indoneziji, Maleziji; praksa 'etničkoga čišćenja' na temelju religijske pripadnosti, koja je sve veća u Keniji, Nigeriji, Somaliji i Sudanu.

Drugi izvor progona, koji je spomenuo Nani, a koji je također u porastu, jest religijski nacionalizam, koji želi čitav jedan narod podvrći jednoj religiji, a najistaknutiji se primjer toga vidi u Indiji, gdje je povećanje protukršćanske nesnošljivosti prouzročena hinduističkim radikalizmom koji pojam nacionalizma povezuje s pojmom religije, te stoga postaje sastavnica nacije, odnosno kako bi netko bio Indijac, treba biti hinduist. Stoga, tko god je neke druge vjere, pa i kršćanske, ide u susret nizu ograničenja ili zlostavljanja, sve do onoga što se uistinu događa u Indiji, a to su nasrtaji, tjelesni napadi, otmice i čak ubojstva, upozorio je Nani te dodao da se, osim u Indiji, 'religiozni nacionalizam' sve više širi i u Nepal, te u Šri Lanki, Butanu i Mjanmaru. Osim toga, tomu valja dodati i 'ideološki nacionalizam', koji je često povezan s komunizmom, kao što je slučaj, primjerice, u Kini, Vijetnamu i Laosu.

Na vrhu ljestvice već je 16 godina Sjeverna Koreja, u kojoj su progoni potaknuti 'diktatorskom paranojom' povezanom s režimom, koji u ovom slučaju predstavlja Kim Jong-un. Riječ je o diktatoru koji osjeća nesklonost prema kršćanskoj vjeroispovijesti koju smatra prijetnjom, zapadnom religijom, posebno povezanom s američkim svijetom, te u njemu vidi prijetnju američkoga imperijalizma, objasnio je Nani, prenosi Radio Vatikan.

Papa slavio misu u povodu Svjetskog dana selilaca i izbjeglica

Vatikan, 14.1.2018. (IKA) - Ove sam godine želio slaviti Svjetski dan selilaca i izbjeglica misom na koju ste pozvani osobito vi, selioci, izbjeglice, prognanici i tražitelji azila, rekao je papa Franjo u propovijedi mise 14. siječnja u bazilici Sv. Petra u Vatikanu, izvijestio je Radio Vatikan. Pojasnio je da su neki su njih tek nedavno došli u Italiju, drugi već mnogo godina imaju tu prebivalište i posao, a neki su dio takozvane „druge generacije“. Svima ovdje okupljenima upućena je riječ Božja koja nas danas poziva da razmislimo o posebnom pozivu koji Gospodin upućuje svakome od nas, istaknuo je Papa i dodao: Kao što je učinio sa Samuelom, On nas zove po imenu, svakoga od nas, i traži da poštujemo činjenicu da smo stvoreni jedinstveni i neponovljivi, svi međusobno drukčiji, svaki sa svojom ulogom u svijetu. U evanđelju dvojica učenika Ivana Krstitelja pitaju Isusa: „Gdje stanuješ?“, puštajući da se shvati kako o odgovoru na to pitanje ovisi njihov sud o učitelju iz Nazareta. Isusov odgovor je jasan: „Dođite i vidite!“ i time započinje osobni susret koji razmatra odgovarajuće vrijeme prihvaćanja, upoznavanja i prepoznavanja drugoga.

U poruci za Svjetski dan selilaca i izbjeglica napisao sam: „Svaki je stranac koji kuca na naša vrata prilika za susret s Isusom Kristom koji se poistovjećuje s prihvaćenim strancem svih vremena“. Za stranca, selioca, izbjeglicu, prognanika i azilanta svaka su vrata nove zemlje također prilika za susret s Isusom. Njegov je poziv „Dođite i vidjet ćete!“ danas upućen svima nama, domaćim zajednicama i novopridošlicama. To je poziv da nadvladamo svoje strahove kako bismo mogli ići ususret drugome, kako bismo ga mogli prihvatiti, upoznati i priznati. U današnjem svijetu za novodošle, prihvatiti, upoznati i priznati znači upoznati i poštovati zakone, kulturu i tradiciju zemalja koje su ih primile. To znači isto tako razumjeti njihove strahove i shvaćanja budućnosti. I za domaće zajednice, prihvatiti, upoznati i priznati znači otvoriti se bogatstvu različitosti bez predrasuda, shvatiti mogućnosti i nade novodošlih, isto tako njihovu ranjivost i strahove, rekao je Papa.

Istinski susret s drugim ne zaustavlja se na prihvaćanju, nego nas potiče da se svi zauzmemo za tri stvari koje sam istaknuo u poruci za ovaj Svjetski dan: zaštititi, promicati i integrirati, rekao je papa Franjo i napomenuo: U istinskom susretu s bližnjim hoćemo li moći prepoznati Isusa Krista koji traži da ga se prihvati, zaštititi, da mu se pomogne ići naprijed i integrirati? Nije lako ući u kulturu drugoga, ući u prilike osoba koje su drukčije od nas, shvatiti misli i iskustva, priznao je Papa i rekao: Zato često odbacujemo susret s drugim i gradimo barijere kako bismo se branili. Domaće se zajednice često boje da će novopridošlice ometati red koji je uspostavljen, da će ukrasti nešto od onoga što se mukom izgradilo. I novopridošli imaju strahove, boje se suočiti, boje se osude, diskriminacije i neuspjeha. To su s ljudske točke gledišta opravdani strahovi, utemeljeni na posve razumljivim sumnjama, potvrdio je Sveti Otac i upozorio: Imati sumnje i strahove nije grijeh. Grijeh je dopustiti da ti strahovi određuju naše odgovore, da uvjetuju naše izbore, da dovede u opasnost poštovanje i velikodušnost, da hrane mržnju i odbacivanje. Iz tog susreta s Isusom prisutnim u siromašnima, odbačenima, prognanima i tražiteljima azila, proizlazi naša današnja molitva, rekao je papa Franjo i zaključio: To je uzajamna molitva; selioci i izbjeglice mole za domaće zajednice, domaće zajednice mole za novopridošle i za doseljenike koji su ovdje već duže vrijeme.

O. Rupnik o viziji Crkve pape Franje

Slovenski teolog i umjetnik u novoobjavljenj knjizi promišlja put Crkve kako ga vidi papa Franjo

Ljubljana, 15.1.2018. (IKA) – Sa slovenskim teologom i umjetnikom o. Markom Ivanom Rupnikom S.J., jednim od jedanaestero teologa koji su iz Vatikana odabrani da svatko sa svojega područja teologije opiše smjer Crkve kako ga vidi papa Franjo, objavljen je razgovor u novome broju slovenskoga katoličkog tjednika Družina od 14. siječnja. Na pitanje novinark Ksenije Hočevar zašto je uoči Božića objavljena ta zbirka teoloških promišljanja, o. Rupnik, čija je knjiga naslovljena „Po Duhu“ i prvo joj je izdanje već rasprodano, odgovara da je to zato što se osjeća novost u Crkvi koju donosi papa Franjo. „U zadnjim desetljećima teologija se udaljila od konkretnoga crkvenog života, postala je usamljena, izolirana. Promislimo, čak smo se i mi u duhovničkim, redovničkim formacijama počeli oslanjati više na pomoćne znanosti poput pedagogije, psihologije, sociologije, umjesto na teologiju. To znači da se teologija zatvorila u svoj krug. Mislim da je ova zbirka korak prema tome da se teologija počne obnavljati, uzimajući u obzir učiteljstvo pape Franje; da pokažemo što učiteljstvo danas znači za razmišljanje u Crkvi, kako bi naš duhovni i teološki um trebali ići ukorak s Crkvom“, ističe o. Rupnik, dodajući da ne zna po kojemu su ključu birani, no smatra da se radilo o teolozima koji prate Papino učiteljstvo i koji nisu dio nijedne struje. „Zajedničko nam je to da više ne govorimo o teologiji kao o nečemu izoliranom, već se nadovezujemo na viziju koja je Crkvu dovela do Drugoga vatikanskog sabora. To je vizija organskog. Što znači organizam? Dijelovi su međusobno povezani i žive. Nekad smo teologiju studirali poput Leonarda da Vinci, koji je čovjekov lik proučavao preko mrtvaca. Teologija nije mrtvac kojeg možemo secirati i proučavati. Teologija je nešto živo, ona je misao novog života“, rekao je o. Rupnik koji smatra da s papom Franjom, koji će uskoro navršiti pet godina papinske službe, počinje druga dionica razumijevanja i ostvarivanja vatikanskoga sabora koji je bio plod djelovanja Duha. „Ljudi koji su na misaonoj razini pripremili koncil bili su ljudi u potpunosti predani Crkvi i napustili su klasični skolastički način razmišljanja. Primili su moć Duha, koji je posegnuo daleko u prvo tisućljeće, u razdoblje crkvenih otaca; tamo su oplodili misao i pokazali nešto novo u načinu razmišljanja“, upozorio je slovenski teolog. Podsjetio je na misao teologa Henrija de Lubaca koji je tragediju Koncila vidio u tome što ga u svijetu nisu posredovali biskupi nego novinari. „Za vrijeme Koncila još nije bilo modernih komunikacijskih sredstava, a kad je završio novinari su u nekoliko članaka kratko prenijeli što su koncilski oci zapisali. To je u svijetu odjeknulo prije nego što su biskupi uspjeli Crkvi posredovati koncilsku viziju na organski način. Što se dogodilo? Koncilski oci su preminuli, koncil je nadživljen i čini se kao da smo okrenuli stranicu, kao da ga nikad nije ni bilo. I kada smo studirali koncilске oce, još smo ih više razdvojili znanstveno-racionalističkom logikom. Zapravo je iz Koncila izašao život, došlo je do nove vizije Crkve, odnosno ponovno je otkrivena ona najstarija vizija iz vremena crkvenih otaca, te je na svjež, organski način prenesena u moderno doba“, smatra Rupnik. U razgovoru za „Družinu“ ističe da tu viziju Koncila prati papa Franjo koji se odmah po izboru za poglavara Crkve predstavio kao Rimski biskup te se pozivom okupljenim vjernicima da mole za njega vratio u tradiciju prve Crkve da narod moli nad onim koji je među njima izabran za biskupa. Papi Franji potpuno je jasno da je konstantinsko-teodozijski uzor Crkve potpuno mimo koncila i da moramo drukčije živjeti. Papi je jasno da nismo u razdoblju promjene, već da je u pitanju promjena razdoblja,

ističe Rupnik. Nadalje tumači da je Konstantin vjeri dao slobodu, Teodozije ju je već upotrijebio u carevanju. Strukture carstva polako su postale i strukture Crkve. U Konstantinovoj sobi u Vatikanskim muzejima nalazi se freska renesansnog slikara Laurottija: Pobjeda kršćanske religije. Srušili smo poganskoga boga i na njegovo mjesto stavili Krista na križu. To je teološka zabuna, jer Krist nije zamjena za poganskoga boga, Krist nije ustanovitelj religije, kršćanstvo nije religija u tom smislu. Konstantinov uzor je i u tome da se poklapaju religija i carstvo. Religija se razvija i u društvenim, državnim strukturama i srasta s njima, a Krist nam je u Evandjelju dao drukčiju viziju: uspoređuje nas sa svjetlom, solju i kvascem. Možete li zamisliti da u dva kilograma kruha ima kilogram i pol soli? Nećemo svijet spasiti time što ćemo svi biti katolici, ističe Rupnik, dodajući da papa Franjo nije otkrio ništa novo, samo je ozbiljno shvatio Koncil. Proglašenjem svetima pape Ivana XXIII. i pape Ivana Pavla II. pokazao je smjer: „Ta su se dvojica papa trudili ponovno dati mogućnost Crkvi da zaživi svoj prvotni oblik...“ To je Crkva kao Božji narod, kao tijelo Kristovo koje se otkriva novom vizijom čovjeka, novim životom. Znači biti u svijetu i biti sa svijetom kao svjetlo, sol ili kvasac..., kaže o. Rupnik.

Na pitanje o kritikama upućenima Papi, o. Rupnik u razgovoru za slovenski katolički tjednik ističe da je papa Franjo odlučno postavio Crkvu kao sakramentalnu strukturu, ne više kao poludržavnu strukturu, kao religiju sraslu sa strukturama, i to sigurno smeta onima koji su navikli na Konstantinov uzor. Mislim da je i Papi logično da se određeni dio tome odupire. S druge strane, važnu ulogu imaju društveni mediji, oporbene sile su za širenje negativnosti spretno iskoristile i društvene mreže. Čudi da se većina tih ljudi smatra tradicionalistima, žele se pokazati kao „super katolici“, a ujedno se osjećaju pozvanima kritizirati Papu i čak ga proglašuju krivovjercem. Čudno je da baš takvi katolici biraju postmoderne subjektivističke oblike u kojima je ja mjerilo svega. Čudim se takvoj neovisnosti i samodostatnosti da mogu iz svojeg kutka gledišta ocjenjivati, suditi i čak „izopćiti“ Papu. Papa je zakoračio u smjeru koji nam je Krist dao u Evandjelju: mi smo sol i kvasac. Pokazuje nam da moramo van iz kalupa u kojima smo se našli i zaživjeti kao manjina u svijetu. Jedno razdoblje je prošlo, shvatimo ozbiljno novu kršćansku eru u kojoj ćemo kao zajednica živjeti iz krštenja i euharistije, ističe Rupnik. Na pitanje novinark koju je nit vodilju izabrao za svoju knjigu o Crkvi po viziji pape Franje, o. Rupnik ističe da u knjizi pokazuje kako teologija mijenja svoju fizionomiju, svoje vidike u učiteljstvu pape Franje, pri tome posebno misli na prijelaz od pojedinca prema osobi. Već u teološkoj viziji istočnih očeva, posljedica grijeha je u tome da čovjekova egzistencija više nije u odnosu. Kad čovjek nije u ljubavi, nađe se izoliran u svojem „ja“, traži prostor za sebe, traži rješenje. Osoba znači način Božjega bivanja“, kaže o. Rupnik, dodajući da papa Franjo nije teolog u smislu „profesora teologije“ kakve imamo u modernom dobu. „U prvom tisućljeću su uglavnom svi teolozi bili pastiri, biskupi. Njihova teologija se očitovala u načinu kako su vodili Crkvu, to jest u tome kamo su željeli usmjeriti Crkvu, iz propovijedi, poučavanja. Franjo nas je iznenadio: ima jasnu viziju Crkve i svaki dan propovijeda, znači svo vrijeme poučava“, zaključuje o. Marko Ivan Rupnik u razgovoru za „Družinu“.

Papa Franjo stigao u Čile

Santiago, 16.1.2018. (IKA) – „Radost mi je ponovno biti na tlu Južne Amerike i započeti posjeti ovoj ljubljenoj čileanskoj zemlji“, istaknuo je papa Franjo po dolasku u Čile, prvo odredište svoga 22. međunarodnog apostolskog putovanja. „Vaša raznolikost i zemljopisno bogatstvo omogućuju nam da shvatimo bogatstvo kulturnog višeglasja koje vas obilježava“, rekao je Papa 16. siječnja u Palacio de La Moneda u Santiagu na susretu s predstavnicima vlasti na kojem je sudjelovao i novoizabrani predsjednik Sebastian Pinera Echenique. U Čileu je posljednjih desetljeća došlo do istaknutog razvoja demokracije koji mu je omogućio postići veliki napredak, rekao je Papa te, citirajući kardinala Silvu Henriqueza, istaknuo da smo svi graditelji „najljepšeg djela – domovine“. Svaki naraštaj mora voditi vlastite borbe i osvajanja prijašnjih generacija i dovesti ih do još viših ciljeva, rekao je Papa, upozoravajući da se „dobro, kao i ljubav, pravda i solidarnost ne mogu postići jednom zauvijek; mora ih se osvajati svaki dan“. Među najhitnijim izazovima s kojima se Čile mora suočiti naveo je nezaposlenost, istaknuvši kako „nezaposleni ne mogu osigurati sadašnjost a još manje budućnost svojih obitelji“. Potrebno je i slušati „domorodačke narode, često zaboravljene, čijim se pravima mora posvetiti pažnju i čija se kultura mora štiti, da se ne izgubi dio identiteta i bogatstva ovog naroda“. Potrebno je slušati migrante koji kucaju na vrata ove zemlje u potrazi za boljim životom i, s druge strane, žele izgraditi bolju budućnost za sve. Potrebno je slušati mlade ljude, u njihovoj silnoj želji da im se pruži više prilika, posebno na obrazovnoj razini, te ih aktivno zaštititi od „biča droge“ koji oduzima najbolje od njihova života. Potrebno je slušati starije osobe, s tolikom potrebom njihove mudrosti i tereta njihove krhkosti. Ne možemo ih napustiti, istaknuo je Papa. Potrebno je „slušati djecu koja gledaju na svijet očima punim čuđenja i nevinosti i očekuju od nas stvarne odgovore za budućnost dostojanstva“, zaključio je Papa, izričito spomenuvši pedofiliju. „Ne mogu ne izraziti žaljenje i sram koju osjećam pred nepopravljivom štetom koje su crkveni služitelji nanijeli djeci. Želim se pridružiti braći u biskupstvu, jer je ispravno zamoliti za oprostjenje i podupirati svim silama žrtve i istodobno se moramo obvezati da se to više ne dogodi“, rekao je Papa, koji se u nuncijaturi privatno susreo sa žrtvama zlostavljanja. Istaknuo je zatim da je potrebno posvetiti „posebnu pozornost našoj zajedničkoj kući“. Potrebno je širiti kulturu koja zna kako se brinuti za zemlju i u tu svrhu ne smijemo se zadovoljiti samo pružanjem specifičnih odgovora na ozbiljne ekološke probleme koji se javljaju, već je potreban drukčiji pogled, stav, politika, obrazovni program, stil života i duhovnost koja pruža otpor nadirućoj tehnokratskoj paradigmi i ekonomiji koja zadire u prirodne ekosustave i tako ugrožava opće dobro naših naroda. Tu veliki doprinos može dati mudrost autohtonih naroda, poručio je Papa.

Nakon kurtoaznog posjeta Predsjedniku, Papa je u parku O'Higgins predvodio misu te u propovijedi govorio o Isusovu stavu kojim nas želi susresti, ističući da ga nisu pokrenule ideje i pojmovi, nego lica i osobe; život je taj koji vapije za životom koji nam Otac želi prenijeti. Iz susreta s Isusom rađa niz blaženstava koja su vidik prema kojemu smo pozvani hodati. Blaženstva se ne rađaju iz pasivnog ponašanja pred stvarnošću, i još manje se mogu roditi od pukog promatrača koji postaje tužan statističar koji samo bilježi ono što se događa. Ne rađaju se od nesretnih proroka koji se zadovoljavaju sijanjem razočaranja. Čak ni iz iluzija koje nam obećavaju sreću jednim „klikom“, u treptaj oka. Naprotiv, rekao je Sveti Otac, blaženstva se rađaju iz Isusova milosrdnog srca koje se susreće sa srcima ljudi koji

žele i žude za životom blaženstava; ljudi koji poznaju patnju, koji poznaju što je izgubljenost i bol koja se rađa kada se „trese tlo pod nogama“ ili kada „snovi padnu u vodu“ i kada je rad čitavog života izgubljen; ali koji još više znaju da treba biti uporan i ići dalje, i još više znaju obnavljati i počinjati ispočetka. Srce Čileanca je stručnjak za obnovu i novi početak! Vi ste stručnjaci za obnovu nakon tolikih rušenja, rekao je papa Franjo. Tom srcu Isus upućuje apel; za to su srce blaženstva! Blaženstva se ne rađaju iz ponašanja koja pribjegavaju olakim kritikama ili iz jeftinih jadikovki onih koji misle da sve znaju, ali ne žele se zauzeti ničim i ni s kim, i tako završavaju zatvarajući svaku mogućnost rađanja procesa preobrazbe i obnove u našim zajednicama i životima. Blaženstva se rađaju iz milosrdnog srca koje nikada ne gubi nadu. Ono iskušava da je nada novi dan, iskorjenjivanje nepokretnosti, buđenje iz mlohavosti. Suočeni s rezignacijom koja ugrožava naše vitalne veze i dijeli nas, Isus kaže: Blago onima koji se zauzimaju za pomirenje. Mirotvorac zna da nije dovoljno reći: neću nikoga povrijediti; dobro je ne činiti zlo, ali je jako loše ne činiti dobro. Izgradnja mira je proces koji nas ujedinjuje i potiče da budemo kreativni i da oživimo odnose kako u bližnjem ne bismo vidjeli stranca i nepoznatog, nego sina ove zemlje, zaključio je papa Franjo.

Zatim je posjetio San Joaquin, najveću žensku kaznionicu u Čileu, u kojoj većina od oko 650 zatvorenica kaznu služi zbog povezanosti s trgovinom drogom. Većina su i majke s malom djecom, koja s njima žive do druge godine starosti. Papa je zatvorenice ohrabrio da se odupru svemu što bi im moglo oduzeti identitet i dostojanstvo i na kraju im ubiti nadu, a vlasti je potaknuo da promiču projekte koji zatvorenicama pružaju mogućnost osobnoga rasta.

Na susretu s klerom u katedrali Papa se vratio temi pedofilije, istaknuvši: „Znam za bol koju su prouzročili slučajevi zlostavljanja maloljetnika i pomno pratim ono što poduzimate kako bi se svladalo ovo ozbiljno i bolno zlo“. Istodobno ih je pozvao na molitvu Bogu „da nam dadne pronicljivost da nazovemo stvarnost pravim imenom, hrabrost da zatražimo oprostjenje i sposobnost da naučimo slušati ono što nam on govori“. Upozorio je: „Mi nismo ovdje jer smo bolji od drugih. Nismo superheroji koji odozgo dolaze kako bi se susreli sa 'smrtnicima'. Naprotiv, poslani smo sa sviješću da smo muškarci i žene kojima je oprošteno. I to je izvor naše radosti“.

Usljedio je susret s pedesetak čileanskih biskupa u sakristiji. Papa ih je upozorio na jedan od problema s kojima se danas suočava naše društvo - osjećaj da smo siročad, da nikome ne pripadamo. Taj postmodernistički osjećaj može prodrijeti u nas i naše svećenike pa počnemo zaboravljati da smo dio svetoga vjerničkog naroda Božjeg i da Crkva nikada nije i nikada neće biti elita posvećenih osoba, svećenika ili biskupa. Nedostatak svijesti o tome da pripadamo Božjem narodu kao sluge, a ne kao gospodari, može dovesti do napasti klerikalizma, „koji je karikatura primljenog poziva“. U kritici klerikalizma nadalje je istaknuo da „laici nisu naši sluge, niti naši zaposlenici“, i pozvao da se osobito na tu napast pazi u sjemeništu i tijekom procesa odgoja i izobrazbe. Istaknuo je i potrebu poticanja laikata u ozračju razlučivanja i sinodalnosti, dviju bitnih karakteristika budućih svećenika. Papa je izrekao odlučni „ne“ klerikalizmu i idealnim svjetovima koji ulaze samo u naše sheme, ali ne dotiču ničiji život, te „da“ predanosti za misijsku i proročku opciju koja je je kadra preobraziti sve, tako da navike, stilovi, rasporedi, jezik i sve crkvene strukture postanu prikladni instrumenti za evangelizaciju, a ne za samo-očuvanje Crkve.

Prilog dokumenti

Misa – Slava i zborna molitva

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 10. siječnja

U nizu kateheza o euharistijskom slavlju vidjeli smo da nam pokajnički čin pomaže da sa sebe svučemo svoje umišljenosti i stanemo pred Boga kakvi stvarno jesmo, svjesni da smo grešnici, u nadi da će nam se oprostiti. Upravo iz susreta između ljudske bijede i Božjeg milosrđa proizlazi zahvalnost izražena u pjesni hvale „Slava“, to je „veoma drevan i častan himan kojim Crkva, sabrana u Duhu Svetome, slavi Boga Oca i Jaganjca te mu se moli“ (Opća uredba Rimskog misala, 53).

Početne riječi ovog himna – „Slava Bogu na visini“ – početak su pjesme koju su pjevali anđeli pri Isusovu rođenju u Betlehemu, radosni navještaj zagrljaja između neba i zemlje. Ta pjesan uključuje također nas okupljene u molitvi: „Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima dobre volje“. Nakon „Slave“, ili kada je izostavljena, neposredno nakon pokajničkog čina, slijedi posebni oblik molitve zvane „zborna“, po kojoj se izražava značaj vlastit slavlju, koja ima različite inačice ovisno o danima i vremenima u godini (usp. *ibid.*, 54). Pozivom „pomolimo se“ svećenik potiče okupljene vjernike da se kratko saberu u tišini, kako bi postali svjesni da su u Božjoj prisutnosti i izrekli, svaki u vlastitome srcu, osobne nakane s kojima sudjeluje na misi (usp. *ibid.*, 54). Svećenik kaže „pomolimo se“, a zatim slijedi kratka šutnja i svatko razmišlja o onome što mu je potrebno ili želi tražiti u molitvi.

Šutnja se ne svodi na odsutnost riječi, već na to da se oraspoložimo oslušivati druge glasove: glas našeg srca i, nadalje, glas Duha Svetoga. U liturgiji narav svete šutnje ovisi o trenutku u kojemu u pojedinome slavlju dolazi: „Svaki pojedini vjernik sabire se u pokajničkome činu i nakon poziva na molitvu; kad završi čitanje ili homilija, kratko razmatra o onome što je čuo, a poslije pričesti hvali i moli Boga u svome srcu“ (*ibid.*, 45). Dakle, prije početne molitve, šutnja nam pomaže da se saberemo i razmišljamo o tome zašto smo tamo. Otud važnost oslušivanja svoje nutrine kako bi se otvorili Gospodinu. Možda su iza nas dani napora, radosti ili žalosti i želimo to reći Gospodinu, zamoliti ga za pomoć, moliti ga da nam bude blizu; imamo članove obitelji i prijatelje koji su bolesni ili koji prolaze kroz teške kušnje; želimo povjeriti Bogu sudbinu Crkve i svijeta. I tome služi kratka šutnja prije nego svećenik, sabirući nakane svakog pojedinog vjernika, glasno upravlja Bogu, u ime svijeta, zajedničku molitvu kojom se zaključuju uvodni obredi, vršeći upravo „kolektu“ pojedinih nakana. Živo preporučujem svećenicima da obdržavaju ovaj trenutak šutnje i ne žure se: „pomolimo se“ i neka vlada šutnja. Stavljam to na srce svećenicima. Bez te šutnje izlažemo se opasnosti da zanemarimo sabranost duše.

Svećenik izgovara tu molitvu, tu zbornu molitvu, raširenih ruku. To je molitveni stav što su ga zauzimali kršćani još od prvih stoljeća, kao što svjedoče freske u rimskim katakombama, želeći na taj način oponašati Krista raširenih ruku na križu. I ovdje Krist je ujedno Molitelj i molitva! U Raspetom vidimo Svećenika koji prikazuje Bogu ugodnu žrtvu, odnosno sinovsku poslušnost.

U Rimskom obredu molitve su jezgrovite, ali bogate značenjem: moguće je osmisliti mnoge lijepe meditacije na te molitve. Jako lijepe! Vraćati se tim tekstovima i meditirati nad njima, također izvan mise, može nam pomoći naučiti kako se obraćati Bogu, što moliti, koje riječi upotrijebiti. Neka liturgija za sve nas postane prava škola molitve!

Tražiti, susresti, slijediti Isusa

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 14. siječnja 2018.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

I današnja liturgija, kao i ona na svetkovinu Bogojavljenja i blagdan Krštenja Gospodinova, stavlja nam pred oči temu očitovanja Gospodinova (usp. Iv 1, 35.42). Ovaj put Ivan Krstitelj koji svoje učenike upućuje na Isusa kao „Jaganjca Božjega“ (r. 36), pozivajući ih tako da slijede Njega. Isto vrijedi i za nas: Onoga koga smo razmatrali u otajstvu Božića, sad smo pozvani slijediti u svakodnevnom životu. Današnje nas Evanđelje, dakle, savršeno uvodi u vrijeme kroz godinu, vrijeme koje služi za oživljavanje i potvrđivanje našeg puta vjere u svakodnevnom životu, u dinamici koja se kreće između epifanije i učeništva, očitovanja i poziva.

Današnji evanđeoski odlomak ukazuje na bitne karakteristike puta vjere. Postoji put vjere i to je put učenika svih vremena, pa tako i naš, počevši od pitanja: „Što tražite?“ (Iv 1, 38), koje je Isus uputio dvojici koja su ga zatim, potaknuta od Ivana Krstitelja, počela slijediti. To je isto pitanje koje je na uskršnje jutro Uskrslu uputio Mariji Magdalen: „Ženo, koga tražiš?“ (Iv 20, 15). Svaki je od nas, kao ljudsko biće, u potrazi za nečim: za srećom, ljubavlju, dobrim i punim životom. Bog Otac nam je dao sve to u svome Sinu Isusu.

U toj je potrazi temeljna uloga istinskog svjedoka, osobe koja je prva prošla taj put i susrela Gospodina. U Evanđelju je Ivan Krstitelj taj svjedok. Zato on može usmjeravati učenike prema Isusu koji ih potom uključuje u novo iskustvo govoreći im: „Dođite i vidjet ćete“ (Iv 1, 39). I ta dvojica učenika više nisu mogla zaboraviti ljepotu tog susreta, do te mjere da je evanđelist zabilježio čak vrijeme kad se dogodio: „Bila je otprilike deseta ura“ (isto). Samo osobni susret s Isusom rađa put vjere i učeništva. Možemo imati mnoga iskustva, ostvariti mnoge stvari, uspostaviti odnose s mnogim osobama, ali samo susret s Isusom, u onaj sat koji je Bogu poznat, može dati osjećaj punine našem životu i učiniti plodnima naše projekte i inicijative.

Nije dovoljno stvoriti sliku Boga koja je utemeljena na čuvenju; potrebno je krenuti u potragu za božanskim Učiteljem i otkriti gdje stanuje. Pitanje koje su dvojica učenika postavila Isusu: „Gdje stanuješ?“ (r. 38), posjeduje snažan duhovni smisao: očituje želju da se sazna gdje stanuje Učitelj kako bi se moglo biti s Njim. Život vjere se sastoji u žarkoj želji da budemo s Gospodinom i, prema tome, u stalnoj potrazi za mjestom gdje On stanuje. To znači da smo pozvani nadvladati uobičajenu i očitu religioznost, oživljavajući susret s Isusom u molitvi, razmatranju Riječi Božje i učestalom primanjem sakramenata kako bismo bili s Njim i donosili plod zahvaljujući Njemu, Njegovoj pomoći, Njegovoj milosti.

Tražiti Isusa, susresti Isusa, slijediti Isusa: to je put. Tražiti Isusa, susresti Isusa, slijediti Isusa.

Neka nas Blažena Djevica Marija podupire u toj odluci da slijedimo Isusa, da bismo išli i bili tamo gdje On prebiva, kako bismo slušali Riječ života, da bismo se držali Onoga koji oduzima grijeh svijeta, kako bismo u Njemu pronašli nadu i duhovni poticaj.

Nakon molitve Anđeoskog pozdravljenja

Draga braćo i sestre, danas se obilježava Svjetski dan selilaca i izbjeglica. Jutros sam slavio misu sa seliocima i izbjeglicama koji borave u Rimskoj biskupiji. U svojoj sam poruci za ovaj Dan istaknuo da su migracije danas znak vremena. „Svaki stranac koji pokuca na naša vrata prilika je za susret s Isusom Kristom, koji se poistovjećuje s primljenim i odbačenim strancem svakog doba (usp. Mt 25, 35-43). [...] U tome smislu želim potvrditi da naš se zajednički odgovor može uobličiti sa četiri glagola utemeljena na načelima crkvenog učenja: prihvatiti, zaštititi, promicati i integrirati". Iz pastoralnih razloga Svjetski dan selilaca i izbjeglica ubuduće će se obilježavati druge nedjelje rujna. Tako će se sljedeći, 105. svjetski dan selilaca i izbjeglica, obilježiti 8. rujna 2019. Sutra putujem u Čile i Peru. Molim vas da me pratite svojom molitvom na tome apostolskom pohodu.

„Primiti, zaštititi, promicati i integrirati“

Pismo biskupa Pere Sudara, predsjednika Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu, u povodu Svjetskog dana selilaca i izbjeglica

Draga braćo i sestre, članovi hrvatskih misija i zajednica u svijetu! S radošću i zahvalnošću vam, u ime Vijeća za hrvatsku inozemnu pastvu i Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, a posredstvom misija i zajednica, na hrvatskome šaljem ovogodišnju poruku pape Franje za Svjetski dan selilaca i izbjeglica.

Kako i sami iz teksta vidite, Papa svoju ovogodišnju poruku temelji na ljudskoj i vjerničkoj obvezi prihvaćanja svih koji, zbog raznih, a uvijek teških razloga, napuštaju svoj dom i domovinu. Ta obveza podrazumijeva djelatnu ljubav i solidarnost s ljudima u nevolji koja se očituje, kako Papa kaže, u četveroslojnom djelovanju, to jest u prijemu, zaštiti, promicanju i integriranju. Svi ste vi, dragi hrvatski iseljenici, osobno iskusili ili preko svojih roditelja ili predaka osjetili što su tegobe i tjeskobe dolaženja i snalaženja, kao i kakvoću prijema, zaštite, promicanja i integriranja. Opća Crkva je, ponajprije zauzimanjima Svete Stolice, zagovarala i promicala osjetljivost sa svim vrstama ljudske ugroženosti, pa tako i selilaca i izbjeglica. Naša domovinska Crkva trudila se ublažiti teškoće i olakšati snalaženje, šaljući s vama i k vama svećenike, redovnike i redovnice i pastoralne djelatnike. To čini i u ovome vremenu novoga vala odljevanja našega naroda iz Domovine.

I ovogodišnja Papina poruka je izvanredno svjedočanstvo njegove ljubavi i brige za prognane, izbjeglice i selioce, ali i nastojanja i vapaja da im se pomogne. Želio bih vam ukazati na važnu Papinu tvrdnju kako integracija nije „neka vrsta asimilacije, koja bi vodila zatiranju i zaboravu vlastitoga kulturnoga identiteta“. Nama Hrvatima i domovinskoj Crkvi vrlo je važno ovo razlikovanje integracije i asimilacije. To daje okvir i smisao djelovanju naše Hrvatske inozemne pastve! Naši iseljenici mogu, dakle, i trebaju biti dobri vjernici i uspješni članovi društva u zemljama koje su im dale gostoprimstvo, ne odričući se ni svoga nacionalnoga identiteta ni svoje povezanosti s domovinskom Crkvom. Vašu uključenost u crkveno zajedništvo u zemljama u kojima živite svjedočite življenjem prema Božjemu zakonu i pridržavajući se tamošnjih crkvenih odredbi. A svoju povezanost s domovinskom Crkvom svjedočite pripadnošću hrvatskim katoličkim misijama i zajednicama. To dvoje se ne isključuje, nego dopunjava i obogaćuje!

Božić je blagdan Božje ljubavi i brige za čovjeka, ali i međusobne ljudske povezanosti i zajedništva. Zato vam od srca želim čestit Božić i blagoslovljenu Novu godinu!